

ואם לא ישפוך לב כמים. לא יטגר בזריקת מים

בעזרה"ת

ליקוטים
**לפרשת
פרה**

מספרי רביז'ל ותלמידיו

מהדורא שניה שנת תשפ"ה

תוכן ענינים

- 2.....ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן ע"ד.
- 2.....ליקוטי מוהר"ן סימן נ"ה.
- 5.....ליקוטי תפילות חלק ב' סימן ל"ז.
- 5.....ליקוטי תפילות חלק א' תפילה נ"ה.
- 6.....עלים לתרופה מזום שני שמיני תר"ג.
- 7.....ימי מוהרנ"ת – חלק ב' אות נ"ז.
- 8.....ליקוטי הלכות.
- 8.....הלכות השכמת הבוקר ה"א, אות י"ב.
- 8.....נפילת אפים ה"ד, אות י"ט.
- 10.....נטילת ידיים לסעודה ה"ז.
- 13.....תפלת המנחה הלכה ז'.
- 15.....תחומין הלכה ד'.
- 16.....ארבע פרשיות ה"א, אות א'.
- 17.....פורים הלכה ד'.
- 17.....פורים הלכה ה'.
- 17.....שחיטה הלכה ד', אות י"ג.
- 17.....שחיטה הלכה ה'.
- 20.....בשר בחלב הלכה ה'.
- 26.....גלוח הלכה ג', אות ה'.
- 27.....ככור בהמה טהורה הלכה ד'.
- 28.....העושה שליח לגבות חובו הלכה ג'.
- 30.....מתנה הלכה ג'.
- 31.....אפטרופוס הלכה ב'.
- 32.....על ליקוטי הלכות הל' פקדון ה"ד מאות כ"א.
- 32.....שוכר הלכה ג'.
- 33.....ירח האיתנים – סימן ז'.

יצא לאור ע"י מכון

חיים נצחיים

פעיה"ק ירושלים ת"ו

0533193962

9294965317

כל הזכויות שמורות

לקבלת הקונטרס

יש לפנות דרך האימייל:

CN.Breslev@gmail.com

ליקוטים לפרשת פרה

מספרי רביז"ל ותלמידיו

באמצע הענין ולא גלה יותר). כי בתחלה היו כל ההתחלות מפסח, ועל כן כל המצוות הם זכר ליציאת מצרים. ועכשו, (ולא סים).

ליקוטי מוהר"ן סימן נ"ה

[ד] ועל ידי חזוק הראיה של הצדיק, שרואה צדקת ה'. נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל. כי לבו נתפשט מעקמימותו, שהיה לו קדם שראה צדקת ה'. כי על ידי הצדקות של ה' שרואה, נתפשט הלב מעקמימותו, ונתישר, בבחינת (שם): "וצדקתך לישרי לב". כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות בהשם יתברך, כי היה נדמה לו שענות, חס ושלום, הקדוש ברוך הוא את הדין. אבל עכשו שרואה צדקות ה', נתישר לבו בשלמות אמונה ואז מחזק את עצמו, ומתפלל על צרכיו. כי עקר התפלה היא על ידי אמונה, שמאמין שהכל ברשות הקדוש ברוך הוא, אפלו לשנות הטבע. ואין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה, כי צדיק ה'. וזהו בחינת (תהלים קי"ט): "אודרך

ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן ע"ד

אחר פורים קורין פרשת פרה, שהיא הכנה לפסח. כי פרשת פרה קורין, כדי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת מת, כדי שיהיו טהורין לעשות הפסח. ובתחלה הוא בחינת פור, כי פורים על שם הפר (אסתר ט ועין בכונות הארז"ל בסוד הפיל פור ובסוד פרה אדמה), ואחר כך נעשה פר"ה, כי גם פורים הוא בודאי הלוך ודרך לפסח. וזהו בחינת (שיר השירים ה): "שפתותיו שושנים נטפות מור עבר". שפתותיו זה בחינת פסח פה סח (כמובא). שושנה היא אסתר, (כמובא בזהר הקדוש ובכתבי הארז"ל, ושושנה גימטריא אסתר). נטפות מור עבר זה בחינת מרדכי מר דרור (חליו קלט:), לשון חרות, בחינת חרות של פסח. ועל כן צרוף של פורים מרמז בפסח, בפסוק (שמות כ"ג): "שבעת ימים תאכל מצות פאשר צויתך למועד חדש האביב, כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם". ממצרים ולא יראו פני ריקם ראשי תבות פורים, כי פורים הוא דרך לפסח, שיהיו יכולים להיות נזהרין מחמץ: (ופסק

שְׁהִיָּה לָהֶם בְּשַׁעַת תְּפִלָּה הַתַּפְשֻׁטוֹת
הַגְּשָׁמִיּוֹת:

וְהָרַע שֶׁבְכָלֵל, הֵינּוּ הַתַּפְלוֹת שֶׁל
פוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלְל עִמָּהֶם יִבְטֵל הָרַע
שֶׁלָּהֶם, וַיַּעֲשֶׂה מִהָרַע כֶּסֶף לְקִדְשָׁהּ. וְזֶה
בְּחִינַת אֶפֶר שֶׁבְתַּפְּלָה: וְעָפָר שֶׁבְתַּפְּלָה,
הֵינּוּ שְׂיִקְשָׁר אֶת עֲצָמוֹ בְּכָלֵל וּבִפְרָט, עִם
נַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתָיִם שֶׁל שׁוֹכְנֵי עָפָר.
וַיַּעֲוֹר אוֹתָם בְּתַפְּלָתוֹ, שִׁיתַּפְּלוּ עִמּוֹ,
בְּבְחִינַת (ישעיה כ"ו): "הִקְיָצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי
עָפָר". וְזֶהוּ, (איכה ג): "יִתֵּן בְּעָפָר פִּיהוּ".
כְּלוֹמַר שְׂיִקְשָׁר דְּבוּרוֹ עִם שׁוֹכְנֵי עָפָר
כַּנִּל: וְזֶהוּ שְׂאֵמֶר אֲבָרָהֶם בְּתַפְּלָתוֹ
(בראשית י"ח): "הִנֵּה נָא הוֹאֲלֵתִי לְדַבֵּר אֵל
ה' וְאֲנֹכִי עָפָר וָאֶפֶר", כִּי זֶה צְרִיף לְבְחִינַת
הַתַּפְּלָה:

וְזֶהוּ נִקְרָא תַּפְּלָה בְּצַבּוּר, כִּי אוֹתִיּוֹת
צָבָר רְאֵשֵׁי תַבּוֹת צְדִיקִים, בֵּינוּנִים,
רְשָׁעִים. 'בֵּינוּנִי', הוּא הַמִּתְפַּלֵּל, כְּמֵאֲמַר
חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (קדושין מ:):
'לְעוֹלָם יִרְאֶה אָדָם אֶת עֲצָמוֹ כְּאִלוֹ חֲצִי
זָכָא' וְכוּ'. 'צְדִיקִים', זֶהוּ בְּחִינַת עָפָר.
'רְשָׁעִים', זֶהוּ בְּחִינַת אֶפֶר כַּנִּל: וְלַעֲוֹר
שׁוֹכְנֵי עָפָר, זֶה יֵשׁ בִּפְרָט וּבְכָלֵל. בִּפְרָט,
הֵינּוּ חֲלָקֵי נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה שֶׁלוֹ שֶׁבָּאוּ
כְּבָר בְּגִלְגּוּל וְנִתְקַן. וּבְכָלֵל, הֵינּוּ נֶפֶשׁ רוּחַ
נִשְׁמָה שֶׁל שׁוֹכְנֵי עָפָר אַחֲרֵים, לַעֲוֹר
אוֹתָם שִׁיתַּפְּלוּ עִמּוֹ:

וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׂבָעָה שְׂבָעָה הַנֶּאֱמָר
בַּפָּרָה, שֶׁכָּל עֲנִיָּה שְׂבָעָה. הֵינּוּ כְּמוֹבָא

בְּיִשְׂרָאֵל לְכַב, עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיָּה
בְּחִינַת אֲמוּנָה, נַעֲשֶׂה בְּחִינַת תַּפְּלָה:

וְזֶהוּ בְּחִינַת פָּרָה אֲדָמָה, כְּמֵאֲמַר
הַזֹּהָר (חֲקַת דָּף ק"פ): 'פָּרָה דְקָבִילַת מְשׁוּר'.
פָּרָה, זֶהוּ בְּחִינַת תַּפְּלָה, בְּחִינַת (הוֹשַׁע
י"ד): "וַיִּנְשָׁלְמָה פָּרִים שִׁפְתֵינוּ". דְקָבִילַת
מְשׁוּר, בְּחִינַת הַסְתַּכְלוּת, לְשׁוֹן (בְּמִדְבָר
כ"ד): "אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קָרוֹב". כִּי עַל יְדֵי
בְּחִינַת: "אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים" כַּנִּל,
נַעֲשֶׂה בְּחִינַת תַּפְּלָה. וְזֶהוּ: "אֲדָמָה
תְּמִימָה". 'אֲדָמָה', דָּא גִזְרַת דִּינָא.
'תְּמִימָה', דָּא שׁוּר תָּם, דִּינָא רַפְיָא (כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב בַּזֹּהָר שָׁם). הֵינּוּ שְׂרוּאָה שֶׁהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מַחְלִישׁ כַּח הַדִּין, בְּבְחִינַת:
'וְתִאֲחַז בְּמִשְׁפַּט יְדֵי': "אֲשֶׁר לֹא עָלָה
עָלֶיהָ עַל", דָּא שְׁלוֹמֵי אֲמוּנָתֵי יִשְׂרָאֵל (גַּם זֶה
שָׁם בַּזֹּהָר הַנִּל). זֶהוּ בְּחִינַת חֲזוּק אֲמוּנָה,
בְּחִינַת תַּפְּלָה, שְׁנַעֲשֶׂה עַל יְדֵי חֲזוּק
הָרֵאֵה כַּנִּל, בְּחִינַת: "וְצִדְקַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל
לֵב" כַּנִּל:

וְזֶהוּ בְּחִינַת עָפָר וָאֶפֶר הַנֶּאֱמָר בַּפָּרָה.
כִּי בְּחִינַת הַתַּפְּלָה, צְרִיכָה לְבְחִינַת עָפָר
וָאֶפֶר. כִּי צְרִיף לְהַכְנִיעַ הָרַע, הֵן בִּפְרָט הֵן
בְּכָלֵל, תַּחַת הַטּוֹב, בְּבְחִינַת (מְלָאכִי ג):
'וַעֲסוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת
רַגְלֵיכֶם". וְזֶה בְּחִינַת אֶפֶר שֶׁיֵּשׁ בְּבְחִינַת
הַתַּפְּלָה. וְרַגְלֵי, זֶה בְּחִינַת תַּפְּלָה, בְּבְחִינַת
(תהלים כ"ו): "רַגְלֵי עֲמָדָה" וְכוּ': הָרַע
שֶׁבִּפְרָט, הֵינּוּ גּוֹפוֹ הַמְּגַשֵּׁם וְחֲמָרוֹ, יִבְטֵל
בְּשַׁעַת תַּפְּלָה. כְּמוֹ חֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים,

שכליות. אבל מחמת ששכלם יותר ממעשיהם הטובים, בחינת (אבות פרק ג): כַּל שַׁחֲכָמָתוֹ מְרַבָּה מִמַּעֲשָׂיו. על ידי זה, כשהמחשבה שכליות חוזרת אל לבם, אין כח בלבם להכיל את השכל, כי עקר חזוק הלב, הוא על ידי מעשים טובים. על ידי זה הם בבחינות (משלי י"ז): "לקנות חכמה ולב אין", ועל ידי זה השכל הם מחטיאים, והן הן הפילוסופים, שאין להם לב טוב וטהור. ואינם בבחינת (תהלים קי"ט): "בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך", ומחמת זה השכל מחטיאים ביותר. והן, בחינת (מלכים אה): "אזוב היוצא בקיר". "אזוב", זה בחינת קטני קומה. הם בעלי השכל, אבל הלב אינו יכול להצפין כח השכל בתוכו, כי לבם חלש וחסר. ובפרט הנואפים העוסקים בחכמת פילוסופיא, שמאד מאד מזיק להם. כי לבם חסר, בבחינת (משלי ו): "נואף אשה חסר לב". וזהו: "אזוב היוצא בקיר", הינו בקירות הלב. שהשכל יוצא דרך קירות הלב, ואין הלב יכולה להכיל בתוכה את השכל, בבחינת: "בלבי צפנתי" וכו'. וזהו בחינת: "קול ענות אנכי שומע", קול חרופין וגדופין. שמגדפין כלפי מעלה בחכמתם כידוע. ועליהם נאמר, (קהלת ז): "ואל תתחכם יותר:

ישני תולעת, זהו בחינת קול שלישי. שיש לאדם בזיונות וחרפות משונאים, בבחינת: "כל היום כלמתי נגדי ובשת פני

(בזהר אחרי ע"ו: ובמדבר רבה פרשה י"ט) שבעה כבוסין, שבעה כהנים וכו'. זהו בחינת תפלה, בחינת (תהלים קי"ט): "שבע ביום הללתיך":

[ו] גם צריך לתקן בתפלתו בחינת שלש קולות. בחינת (קהלת ה): "קול כסיל ברב דברים", ובחינת (שמות ל"ב): "קול ענות אנכי שומע", ובחינת קול, בחינת (תהלים מ"ד): "כל היום כלמתי נגדי וכו' מקול מחרף ומגדף": וזהו בחינת עין ארו, ואזוב, וישני תולעת, הנאמר בפרה:

ארו זה בחינת: 'קול כסיל ברב דברים, ברב ההנהגות ואמונות כוזבות'. שהם בחינת דרכי האמורי, כי "פתי יאמין לכל דבר" (משלי י"ד). וזהו בחינת ארו, בחינת (עמוס ב): "ואנכי השמדתי את האמורי אשר כגבה ארזים גבהו". והגבוהי קומה, על פי הרב הן כסילים. כי מחמת גבה קומתו, העשנים העולים מהלב אל המוח להתבשל במח, ולהתהוות מהם מחשבות. העשנים האלו נחלשים ברב הדרך שיש מהלב אל המוח, מחמת גבה קומתם, ואינם ביכולתם להתהוות מהם מחשבות שכליות. ומחמת זה, הגבוהי קומה הם שוטים. וזה בחינת דרכי אמורי, שאין להם שום שכל, מחמת "פי כגבה ארזים גבהו". בשביל זה, הם מאמינים אמונות רבות כזביות:

ויקטני קומה, שהעשנים שלהם נתבשלים היטב, ונעשה מהם מחשבות

חרותנו, בקדשה גדולה ובשמחה רבה ועצומה ונזכה ברחמיך לקיים כל המצוות של פסח בקדשה גדולה ובשמחה וחדוה רבה ותעזרנו ותושיענו ותשמרנו ברחמיך הרבים, ממשהו חמץ ושאר שלא ימצא בגבולנו ובכרשותנו משהו דמשהו שאר וחמץ כל ימי הפסח כי גלוי וידוע לפניך רבונו דעלמא כלא, שאי אפשר לבשר ודם בעצמו להיות נזהר ממה שהו חמץ, אם לא על ידי ישועתך ורחמיך רחם עלינו ברחמיך הרבים, גואל חזק, רחמן אמתי, ושמרנו והצילנו ממה שהו חמץ כל ימי הפסח הקדושים, ותעזרנו ותזכנו לצאת מעבדות לחרות מיגון לשמחה, מאכל ליום טוב מאפלה לאור גדול ונזכה לסדר הסדר של פסח בהתעוררות גדול ובהתלהבות נפלא ובשמחה רבה ועצומה ונזכה שיבואו עלינו ויאירו בנו בהארה נפלאה כל המחין דגדלות וקטנות המאירין בפסח באור גדול ונפלא ונורא:

ליקוטי תפילות חלק א' תפילה נ"ה

למדני והורני וחנני וזכני שאזכה לשמחת פורים בשלמות באמת, שאזכה לשמח מאד מאד בכל לב ונפש בימי הפורים הקדושים בכל שנה ושנה בשמחה שאין לה קץ עד שאזכה על ידי השמחה והקדשה של פורים להמשיך עלי ועל כל ישראל הקדשה והטהרה הנמשכת מהפירה אדמה שמטהרת מטמאת מת, אשר צוית עלינו לעסק בקריאת הפירשה

כסתי, מקול מחרף ומגדף. וזהו תולעת בחינת (תהלים כ"ב): "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם":

וזהו, 'שחיטה', 'שרפה', 'אסיפה', הנאמר בפרה, שהם שלש בחינות אלו. 'שחיטה', זהו בחינת בטול אמונת כסילים, בבחינת (הושע ה): "ושחיטה שטים העמיקו": 'שרפה', זהו בחינת חזוק הלב, שיוכל להכיל את דברי החכמה בתוכו, בבחינת (תהלים ל"ט): "חם לבי בקרבי". כי על ידי שנעצר דברי השכל בלב, נתחמם הלב, כי השכל הוא כאש עצור. וזהו 'שרפה': ו'אסיפה', זהו בחינת בטול הבזיונות של השונאים, בבחינת (בראשית ל): "אסף אלקים את חרפתי", זה בחינת בטול שלישי כנ"ל:

ליקוטי תפילות חלק ב' סימן ל"ז

רבונו של עולם מחיה מתים, אלהים חיים ומלך עולם רחם עלינו והחיינו וקיימנו, וקדשנו וטהרנו מטמאת מת שהיא אבי אבות הטמאה, שהם הרהורי נאוף שהתגברו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר טבענו בין מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבילת שטפתנו זכנו בכח קדשת מצות פורים שנוזפה לקבל ולהמשיך עלינו קדשת וטהרת הפירה אדמה תמימה, לטהרנו באמת מטמאת מת בעולם הזה ובעולם הבא ואזכה על ידי זה לקבל חג הפסח הקדוש, זמן

בגשמיות ורוחניות ונזהר מאד מלהחמיץ
המח חס ושלום במחשבות רעות וזרות
חס ושלום לקיים גער חית קנה וכו' עד
שנשיב מחמץ למצה מחית לה"א ממות
לחיים וכו' וכו'. מה נשיב לה' כל
תגמולוהי עלינו שבכל מצוה ומצוה
ובפרט בכל הזמנים המקדשים ובכל
המצוות הנוהגים בכלם זכינו לשמע
דברים נוראים ונפלאים ונשגבים כאלה
המחין כל נפש ונפש בכל מקום שהוא,
כגון מענין קדשת פסח שמדבר בו הרבה
בכלל כל השלשה רגלים בהתורה
"מישרא דספינא" ובהתורה תקעו א'
ובהתורה ואת הערבים צויתי לכלכלך.
ומלבד זה מדבר מפסח בהתורה הנ"ל
המתחלת בחצצרות מענין זהירות מחמוץ
המח וכו', ובהתורה "ט תקונין" מענין
קריאת ההגדה שהוא תקון הברית וארבע
כוסות וכו'. ובהתורה הנ"ל שפורים הכנה
לפסח ועוד בכמה מקומות. וכן בענין
קדשת סכות ושבועות וראש השנה ויום
כפור וכו' מדבר מכלם כמה פעמים בכלל
ובפרט וכן בשארי מצוות כמבאר לבקי
בספריו הקדושים, אשרינו מה טוב חלקנו
וכו', מי יתן שנזכה לילך בהם ולעסק
בהם במועדו ובזמנו, הלכות פסח קדם
פסח לפרש שיחתנו לפניו יתברך קדם
פסח לזכות ולהתקרב אליו יתברך על ידי
קדשת פסח ועל ידי העצות עמקות
הרמוזים בהתורות הנ"ל המדברים

הזאת של פרה אדמה אחר פורים, וגלית
לנו שעל ידי פורים זוכין לטהרת הפרה
אדמה, למען נזכה להיות טהורים לקבל
קדשת הקרבן פסח בזמנו:

ותהיה תפלתנו בשלמות גדול
בתכלית השלמות, עד שיתתקן על-ידי
תפלותינו כל התקונים שנתתקנו על-ידי
הפרה אדמה ששרף משה רבנו במדבר עד
שתזכור ברית אבותינו על-ידי תפלותינו,
ויתנוצץ אור זכות אבות על-ידי תחנותינו
ותפלותינו שאנו מבקשים ומחלים פניך
תמיד, ועל-ידי זכות אבותינו תזכור את
שכינת עזך ותגלה קדשת ארץ ישראל גם
בגלות המר הזה:

ונזכה להמשיך שמחת פורים על כל
השנה בלה, לשמח תמיד בך בשמחה
וחדוה רבה באמת ועל ידי זה נזכה
לקדשת וטהרת הפרה אדמה, ולקדשת
פסח באמת

עלים לתרופה מיום שני שמיני תד"ג

ויכתב לי אם היה שמח בפורים
כראוי, ואיך שהיה צריכין עתה לבקש
ולהתפלל להשם יתברך שיקבל שמחתנו
של פורים עם כל המצוות של פורים כאלו
קימנום כראוי בכל פרטיהם וכו'. עד
שנזכה על ידי זה לקדשת וטהרת הפרה
אדמה וכו'. לטהרנו מטמאת מת למען
נזכה להיות טהורים לקרבן פסח ולהיות
נזהרים ונשמרים על ידי זה ממשהו חמץ

ששניהם נכללים יחד ונכנסין כלם ביחד
 בליל של פסח, שזהו עקר שלמות האדם,
 כי אז זוכה לידע מכחו לעמד נגד כל
 התאוות והבלבולים ואף על פי כן יהיה
 ענו באמת כי בענין הענוה טועים העולם
 הרבה כמו ששמענו מפיו הקדוש זכרונו
 לברכה (כמבאר בלקוטי תניינא) כי האדם
 צריך לידע מכחו וכו' וזה מרמז בהתורה
 תקעו הנ"ל, שמבאר שם שעקר תאות
 נאוף הוא על ידי מחיץ דקטנות וכו', וכבר
 כתבתי מזה לענין פורים אבל לא זכיתי
 לגמר הענין בשלמות לענין פרשת פרה
 וארבע פרשיות ושאר עניני פסח ופורים
 וספירת העמר, השם יתברך יזכני לגמרו
 ולכתבו כאשר הוא עזרני תמיד בחסדיו
 העצומים מאד, תהלה לאל חיי, ושם יש
 שיכות קצת לענין ארץ ישראל כמבאר
 בסוף התורה הנ"ל, שכל הענין השיר
 שיתער לעתיד שהוא שיר של נפלאות
 והשגחה הוא ההנהגה של ארץ ישראל
 וכו' :

מפסח. וכן בכל המועדים הקדושים. יתר
 מזה אין פנאי להאריך.

ימי מוהרנ"ת – חלק ב' אות נ"ז

ביום ששי ערב שבת קדש פרשת
 ויקהל פקודי באתי לאדעס, ואותו השבת
 היה פרשת פרה ועדין לא האיר השם עיני
 למצא רמז מה שיכות יש לפרשת פרה
 להנסיעה לארץ ישראל אף בליל שבת
 האיר השם עיני ובא על דעתי חדושים
 נאים על ענין פורים ופרשת פרה שהייתי
 עוסק בענין זה זה כמה שבועות, על פי
 התורה תקעו תוכחה (לקוטי תניינא ח') וכבר
 כתבתי קצת מענין פורים ופסח אבל
 מענין ארבע פרשיות ופרשת פרה לא
 זכיתי עדין לכתב, וענין פרשת פרה היו
 שם דברים נאים מענין עץ ארוז ואזוב
 שהוא בחינת גדלות וקטנות יחד שזה
 עקר שלמות הענוה, בחינת במקום
 גדלתו שם אמה מוצא ענותנותו; שזהו
 בחינת מחיץ דגדלות ומחיץ דקטנות

ליקוטי הלכות

זה דיקא כנ"ל, אכל מי הוא טהור כשיחזיק עצמו במדרגת הטוב בודאי נפגם על ידי זה, כי יפול לגדלות ח"ו, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אפלו כל העולם כלו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע. על כן אמרו, כרשע, ולא רשע גמור ח"ו, כי אסור להחזיק עצמו לרשע גמור ח"ו, רק אדרבא, כשנדמה לו שהוא רשע גמור ח"ו, ואפלו אם האמת הוא כך ח"ו, אף על פי כן צריך לחפש ולבקש למצא בעצמו נקדה טובה לכל יהיה, ח"ו, רשע גמור כנ"ל. ועל ידי זה נטהר וזוכה לתשובה כנ"ל. וזה בחינת מטהר טמאים ומטמא טהורים כנ"ל:

נפילת אפים ה"ד, אות י"ט

ואחר כך קורין פרשת פרה שהיא מטהרת מטמאת מת, כי פרשת פרה אדמה מגלה לנו שאי אפשר להשיג ולהבין שום טעם במצות הבורא יתברך שמו. ואסור להרהר בזה כלל, כמו שכתוב (במדבר יט), 'זאת חקת התורה', וכמו שפרש רש"י שם, לפי שהשטן ואמות העולם מונין את ישראל מה מצוה

הלכות השכמות הבוקר ה"א, אות י"ב
ואחר כך קורין פרשת פרה, שהוא בחינת תשובה, בחינת (מדרש רבה פרשת חוקת) תבא אמו ותקנח על בנה, כי על ידי הנקדות טובות שמוצאין, על ידי זה נכנע הרע בחינת עמלק. ועל ידי זה זוכין באמת לתשובה כנ"ל. וזה בחינת (וזהו חוקת דף ק"פ ע"ב) פרה אדמה תמימה. אדמה, דא דינא קשיא. תמימה, דא דינא רפיא. דהינו כשהוא בבחינת דינא קשיא שמתגבר הרע ח"ו, שזה בחינת דינא קשיא ח"ו, אזי צריך לרפות הדין על ידי שמוצא בעצמו איזה נקדה טובה עדין. וזה בחינת (במדבר י"ט) אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול. כי הנקדה טובה היא בחינת יונה תמה שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת שחרה אני ונאנה וכו' כנ"ל. וזה בחינת (פיט פרשת פרה) מטהר טמאים ומטמא טהורים, כי זאת הבחינה מה שדן את עצמו לכף זכות ומוצא בעצמו נקדות טובות, זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים, כי מי שהוא במדרגה התחתונה צריך דוקא למצא זכות בעצמו כדי שלא יפול לגמרי ח"ו, ועקר טהרתו ותשובתו על ידי

זוהמת הנחש כנ"ל. ועל כן על ידי מצות פרה, שהיא בחינת חקת התורה שמגלית לנו שהתורה היא בחינת חקה, בחינת אמרתי אחכמה והיא רחוקה, בחינת חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לך רשות להרהר אחריה, על ידי זה נטהרין מטמאת מת. כי על ידי זה נתבטל סטרא דמותא, על ידי שמאמינים בהשם יתברך ובמצותיו ואין חוקרין אחר שום טעם כלל, רק מקימין אותם בדרך חקה לבד שזה עקר האמונה, ועל ידי זה דיקא זוכין לשמחה, שעל ידי זה משיגין התשעה היכלין הנ"ל בבחינת מטי ולא מטי ששם נכלל הרדיפה והמעכב יחד באחדות גדול ושם נכללין ונתיחדין כל ההפכים יחד, וכלם נכללין באחדותו יתברך ששם שרש סוד פרה אדמה, שהיא בחינת שני הפכים בנושא אחד, כי מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, שזה נמשך מסוד בחינת הרדיפה והמעכב הנ"ל, שעל ידי שפגם בו אדם הראשון והפריד הרדיפה מן המעכב על ידי אכילת עץ הדעת וכו', על ידי זה המשיך המיתה והטמאה בעולם. ומשם כל ההפכים שבעולם, שאי אפשר להשיגם כי כל הקשיות הם בחינת הפכיים, כגון קשיות הידיעה והבחירה וכיוצא בזה, שאי אפשר להבין אלו הקשיות מחמת שלפי דעת אנושי של עכשיו נראים כשני הפכים בנושא אחד, אבל אנו מאמינים שבאמת הכל נכון וצדק ובאמת אינם שני הפכים כלל, רק

הזאת ומה טעם יש בה, לכך כתוב 'חקה', לומר, חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לך רשות להרהר אחריה. וזאת המצוה של פרה אדמה לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כלו יצא, לגלות ולהורות על כל מצות התורה שאסור להרהר אחר טעמים כלל. ועל כן גם שאר המצות נקראים חקים, כמו שכתוב, 'והחקים והתורות', ופרש רש"י גם שם, כגון אכילת חזיר ולבישת שעטנז וכו' שאמות העולם מונין את ישראל כי אין בהם שום טעם וכו', כי באמת טעמי המצות נעלמים ונסתרים ואי אפשר להשיגם בדעת אנושי כלל, רק צריכין לקימם באמונה בלבד, להאמין בה' ובמשה עבדו כמו שכל ישראל מאמינים בפשיטות בלי דרכי החכמות והשטות שלהם שרוצים לחקר ולהבין איך דבר השם יתברך עם משה. שאסור להעלות על הכתב, מכל שכן על הפה דבריהם ודעותיהם הזרות והסרוחות והמטנפות המלאים קיא צואה יותר מבית הכסא. ואין סרחון וריח רע גרוע מהם בעולם, ועל כן מצות פרה אדמה מטהרת מטמאת מת, כי פרשת פרה הוא בחינת אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני (קהלת ז), כי היא מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, שזה בודאי אי אפשר להשיג ולהבין בשום דעת אנושי כלל. והיא דיקא מטהרת מטמאת מת. שעקר הטמאה היא בחינת חקירת המחקרים והכופרים שהם סטרא דמותא, כי הם עקר

שהוא סוד מפלג מאד מאד. והרמז בפסוק ו'אם מ'פאת פ'ניו י'מרט ראשו ראשי תבות פורים קרח הוא וכו', עי'ן שם בהשיחות והענין מוכן קצת מרחוק על פי מה דאיתא בפסיקתא מובא בילקוט הראובני בפרשת חקת וזה לשונו, למה נאמר פרשת פרה אחר מחלקת קרח? לפי שהקתים הטהרו לשאת ארון ברית ה' שנאמר בכתיף ישאו. אמר קרח, לא די שהוציאו אותי מכלל כהנה ומתנות אלא שגלח ראשי ועשה אותי סכל. מיד נתקנא למשה לערער. והוא לא ידע חק פרה אדמה תהיה כפרה על ישראל, עד כאן לשונו. והוא פליאה. מה ענין חק פרה אדמה למחלקת קרח? אף על פי דברי אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה הנ"ל רמז לנו שיש להם קשר כי בפורים תקן מחלקת קרח. ומפורים נעשה בחינת פרה אדמה. נמצא שבאר לנו שפרה אדמה הוא תקן מחלקת קרח. והוא ענין פסיקתא הנ"ל:

ז) אף סוד הענין בודאי אי אפשר להבין. כי הוא סוד פרה אדמה שהוא חק נעלם וסתום מאד שעל זה נאמר אמרתי אחקמה והיא רחוקה ממני. אף אף על פי כן כל מה שאפשר למצא איזה רמזים בזה מציבים אנו לחתור ולמצא, כי גם בכל הספרים הקדושים לא בארו לנו זה הסוד של פרה. ואף על פי כן גלו לנו כמה רמזים בהסוד הנעלם הזה, כי כבר מבאר

שמחמת חטא אדם הראשון ומחמת גשמיותנו וחסאתנו של עצמנו על ידי זה אי אפשר להבין בשכלנו איך נכללים אלו ההפכים יחד. וכל זה נמשך מפגם הפרוד שגם אדם הראשון בהשגתו בין הרדיפה והמעכב, ועי'ן בתקונים בענין חטא אדם הראשון ותבין עתה קצת. ועל כן על ידי מצות פרה דיקא שאנו מקימין מצותיו אף על פי שיש בה שני הפכים, שהיא מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, שזה אי אפשר להבין בודאי, ואף על פי כן אנו מקימין אותה באמונה לבד, על ידי זה אנו ממשיכין עלינו אמונה לקיים כל מצותיו וחקותיו בלי שום טעם כלל ועל ידי זה נטהרין מטמאת מת שהוא בחינת החקירות והכפירות הנ"ל, כי על ידי שמקימין המצות באמונה לבד, שזה עקר השמחה כנ"ל, על ידי זה נכללין בבחינת התשעה היכלין הנ"ל ששם נכללין כל ההפכים יחד שלעתיד תתגלה השגה זאת ויראו שונאינו ויבושו ואנחנו נגיל ונשיש בה, כמו שכתוב (ישעיה מא), ואתה תגיל בה בקדוש ישראל תתהלל:

נטילת ידיים לסעודה ה"ו

ו) ובזה תבין רמזים קצת בענין מה שכתוב (בלקוטי תנ"א סימן עד) אחר פורים קורין פרשת פרה, כי מתחלה הוא פור וכו'. ואחר כך נעשה פרה וכו'. גם קדם לזה שמענו מפיו הקדוש שבפורים היה עוסק לתקן חטא מחלקת קרח ואמר

לב חכם לימינו ולב פסיל לשמאלו וכו', עין שם) וזה בחינת מצות תגלחת השערות של המצרע שבא על ידי מחלקת על ידי שספר לשון הרע שזהו בחינת חטא קרח. שמרמו בפסוק, ואם מפאת פניו ימרט ראשו וכו'. ועל כן היו הלויים צריכים תגלחת כמצרעים וטמאים, כמו שפרש רש"י שם, כי הם מסטרא דשמאלא כנ"ל ששם נאחזים הדינים ועקר בהשערות וכו"ל. אבל כל זה אי אפשר להבין, כי כלליות שמאלא בימינא אי אפשר להשיג בשלמות. ועל פן סיג לחכמה שתיקה שהיא בעצמה הרמזים הנ"ל שיש בים החכמה, כי יש כמה דברים שאין מבינים אותם רק על ידי בחינת שתיקה, שהוא בחינת רמזים, שהוא בחינת הארת הרצון. ועקר ההתבוננות שמבינים על ידי התגלות תורתו של הרבי האמת הוא מה שמבינים ממנו כל אחד ואחד לפום דרגה שעד כאן תחום שבת ואי אפשר להבין יותר, כמו שמבאר שם בבאור בענין המקיפים וכו' שבשביל זה צריך לשתק כדי שלא יכנס בקשיות ותרוצים שהם למעלה מהזמן וכו'. נמצא, שעקר מה שמדבר הרב עם כל אחד ואחד ומאיר בו דעת להצילו מעוונות וכו' העקר הוא שמבאר לו שייבין מרחוק שיש חכמות אמתיות והשגות נפלאות בתורה כדי שיתחזק אמונתו עד שיכול לבוא לבחינת בטול אל האין סוף בחינת הארת הרצון, אבל תכף כשרוצה להבין ולהכניס בדעתו

שעקר התקון שבשבילו נברא האדם הוא לאכללא שמאלא בימינא וכו' כנ"ל. וזה היה כל פגם קרח, כמו שאיתא בתקונים ובזהר הקדוש, דקרח בעי לאחלפא שמאלא בימינא וכו', כי קרח היה לוי שהוא בחינת שמאל בקדשה פדוע, אבל משם כל אחיזת השתלשלות הדינים הקשים וכל עבודתו היה להמתיקם על ידי שיהיה נכלל במשה ואהרן שמסרו להלויים לשא את המשכן, ובפרט קרח שהיה מנושאי הארון שהיה צריך להמשיך עליו קדשת התורה שבארון ועקר הקדשה שהיה צריך לבטל דעתו והחכמות שלו נגד משה, כי זה עקר החכמה לבטל דעתו לגמרי בפרט נגד רבי אמתו כזה שהוא משה רבנו עליו השלום. וקרח פגם בזה מאד וסמך על דעתו וחלק על משה ועל ידי זה הפריד שמאל מימין עד שהתגברו תקף הדינים עליו ונפל לשאול תחתיות רחמנא לצלן. ועל כן היה הפגם מה שאמר שעשה אותו סכל במה שגלח שערו. והוא רצה להיות חכם. וזה היה כל פגמו כנ"ל. ועל כן פגם במה שקרא תגר על שגלח שערו. כי השערות הם מותרים מחין ובקדשה הם גבוהים מאד, כי על ידם עקר ההתבוננות שמאיר הרבי האמת לתלמידיו וכו', אבל כשמתרבים יותר, בפרט כשיש פגמים חס ושלום, אזי נאחזים בהם הדינים וצריכין לגלחם (וכמו שמבאר מזה בסימן סט בהתורה של אסור גזלה ועין שם מה שמבאר על פסוק,

לעיני העמים הנ"ל שהמשיך אז קדשה זאת לידע שצריכין מבחוץ להסתכל לפנים על הבית המקדש שהוא בחינת התורה שעמדה שם שהוא בחינת הרבי האמתי שהוא הדעת האמתי בחינת משה, בחינת הבית המקדש, כי כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו וצריכין להסתכל לשם. אבל העקר צריכין לידע שרחוקים מאד מאד מזה הדעת ואסור לכנס לזה שירצה חס ושלום, להבין הקשיות שנעלמו ממנו כל חד כפום דרגה, כי על זה נאמר, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. ועל כן הפרה מטהרת מטמאת מת שגם אדם הראשון על ידי שאכל מעץ הדעת טוב ורע שעקר הפגם הדי דאסתכל במה דלא הוי לה רשו שרצה לדעת טוב ורע שנמשכין מימין ושמאל לידע על פי דעת ושכל כל שרשם ואיך הם נכללים יחד וכו' וכו"ל. ועל ידי זה נגזר מיתה שהוא פרוד כנ"ל. ועל כן על ידי הפרה ששחט נגד פתח אהל מועד שזהו בחינת הנ"ל שסתכל רק מרחוק על הדעת הקדוש וממשיך ממנו קדשה לדעתו להבין שיש סוד וחכמה עמקה אבל הוא רחוק ממנו כנ"ל. על ידי זה מטהרין ומתקנים פגם טמאת מת שנמשך מאדם הראשון שפגם בזה כנ"ל. וכל זה הוא תקון חטא קרח שפגם בזה כנ"ל. וכל זה עוסקין לתקן בפורים כנ"ל, כי המן הפיל פור הוא הגורל ורצה לפגם בהגורל של יום הכפורים שנתן הכהן על שני

הוא פגם בזה וצריך לברח מזה מאד בחינת במפלא ממה אל תדרש וכו'. וכל זה הוא ענין מה שבאר אדוננו מורנו ורבונו זכרונו לברכה (בהתורה חדי רבי שמעון) על פסוק כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים וכו' לענין סוד העבור שיש בזה חכמה שיכולין לגלותו ואף על פי כן לא ידעו הסוד רק יבינו שהסוד אצלנו וכו', עין שם. וכמו כן הוא בין ישראל בעצמן בין הרב והתלמידים ושאר העולם שהם מגלים חכמות ועצות עמקות וגבוהות מאד מאד ואף על פי כן הסוד נשאר אצלם. רק שעל ידי ההתגלות שלהם הם מסבירים להעולם שנשאר הסוד אצלם. וזה בחינת פרה אדמה שמעשיה בחוץ. והיא חק סתום ונעלם ביותר מכל המצוות:

כי בהקרבנות שהיו בבית המקדש על ידי זה נכללו העולמות בבחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה, כמו שמבאר בענין הגלגל וכו' (בענין הדריידיל) שזה עקר התקון ואל על פי שגם סוד זה אי אפשר להשיג, עם כל זה מאחר שהיתה עבודת הקרבנות בבית המקדש יכולין לדבר בזה, כי בבית המקדש היתה כל התורה וכל ההשגות וכו'. אבל פרה מעשיה בחוץ ממש והיא חקה נפלאה מאד, רק כל עבודתה היתה על ידי ששחט אותה נגד פתח אהל מועד ששחטה בחוץ והסתכל נגד בית קדש קדשים. זה בחינת

כי על ידי הקרבנות שבבית המקדש מגלין
כי מלכותו בכל משלה ואפלו בהמות
ועופות יכולין להעלות לה' וכו' וכנזכר
לעיל:

ופרה אדמה הוא חדוש יותר כי
מעשיה בחוץ, והיא בחינת תשובה, כי
באה לכפר על עוון העגל כמו שאמרו
רבותינו זכרונם לברכה, כי פגמו בפני
שור מהשמאל וכו' כמוכא. שהיא בחינת
פגם הצמצומים הנזכרים לעיל. כי עקר
כל העוונות והקלקולים נמשך על ידי
שאין נזהרין בענין תקון הצמצומים
כראוי מתחלה ועד סוף. כי יש שלבו
בוער ביותר חוץ מהמדה ואינו מצמצם
אור להכיות לבו כראוי, שזה בחינת רבוי
אור שגורם שבירה חס ושלום, שמה
באים כמה קלקולים חס ושלום וכנזכר
לעיל. וכשמתגבר על זה ומצמצם האור
כראוי צריך לזהר ביותר להמשיך חכמת
לב בבחינת יצירה לטב, שהיא להתגבר
להמשיך מחשבות טובות ולהגבירם על
המחשבות רעות. כי המחשבות רעות
נמשכין מהצמצום שהוא שרש הדין
שהיה מכרח כדי שלא יהיה רבוי אור
כנזכר לעיל. אבל תכף כשנתהוה הצמצום
התחיל להשתלשל ממנו אחיזת סיגי
הדינים, שמהם כל כחות הסטרא אחרא
והיצר הרע שהם המחשבות רעות. ועל כן
צריכין להתגבר מאד על המחשבות רעות
כנזכר לעיל עד שיעבד ה' יתברך במדות

השעירים אחד לה' ואחד לעזאזל שהוא
סוד פרה אדמה שמעשיה בחוץ כמוכא.
והשני שעירים הם בחינת שערות הנ"ל,
בחינת הן עשו אחי איש שעיר שהיה מלא
שערות וכו'. אבל בהשערות בעצמם,
שהם בחינת שני השעירים, יש שתי
בחינות כנ"ל בחינת לב חכם לימינו וכו'
כנ"ל. ואי אפשר להשיג זאת. על כן
צריכין להטיל גורל איזה לה' וכו'. והמן
כפר בזה ואמר שהוא ימשיך הגורל
בכשפיו כרצונו להתגבר על מרדכי וכל
ישראל חס ושלום, וה' יתברך ברחמיו
הפך הדבר עד שתלו אותו ואת זרעו וכו'
על ידי זה ונעשה פורים שהוא על שם
הפז"ר עד שנעשה מזה בחינת פרה אדמה
שמעשיה בחוץ ומסתכלים לפנים וכו'
שהיא עקר בחינת אמרתי אהכמה והיא
רחוקה ממני שעל ידי זה עקר התקון
וכנ"ל:

תפלת המנחה הלכה ז'

לא) ואחר כך קורין פרשת פרה אדמה
שהיא מטהרת מטמאת מת. כי עקר
המיתה נתהוה מחמת רבוי האור שעל ידי
זה היתה מיתת המלכים וכו' כמו שאיתא
בכתבי האר"י ז"ל. ואדם הראשון היה
צריך לתקן זאת וקלקל על ידי חטאו ואז
נגזר המיתה. והתקון על ידי המשכן ששם
מעשה הקרבנות, שכלם באים לכפר על
כל העוונות שעקרום נמשך מבחינת הנזכר
לעיל מבחינת פגם הצמצום הנזכר לעיל.

אותה בכוננתו לשם שתהיה נכללת
 בבחינת תקון ביתא תתאה שעל ידי זה
 נתתקן ביתא עלאה, שכל זה היא בחינת
 תקון כל הצמצומים הנזכרים לעיל, שעל
 ידי זה מבטלין סטרא דמותא שבא מפגם
 הצמצומים כנזכר לעיל. ועל כן באמת
 הקמירו מאד רבותינו זכרונם לברכה
 בענין עשית הפרה בטרה נפלאה מה
 שלא עשו כן בשום דבר ובשום קרבן. כי
 היו מכרחים להביא תינוקות נקיים על
 גבי שורים וכו' ושאר חמרות עצומות
 מאד בענין טהרת הפרה כמבאר במסכת
 פרה, הכל בבחינה הנזכר לעיל. כי צריכין
 להמשיך הצמצומים מראש ועד סוף
 בבחינת טהרה נפלאה עד שיוכלו
 לשחטה נכח פתח אהל מועד להמשיך
 ההמתקה משם וכו', באפן שעל ידה דיקא
 יטהרו מטמאת מת, על ידי שתקנו על ידה
 כל הצמצומים כנזכר לעיל. וזה בחינת עץ
 ארז ואזוב ושני תולעת שהשליכו לתוך
 שרפת הפרה שפרש רש"י שמרמו
 שהגבה כארז ישפיל את עצמו כאזוב
 וכשני תולעת. הינו כנזכר לעיל, בחינת
 מאן דאיהו רב איהו זעיר ומאן דאיהו
 זעיר איהו רב. כי על ידי זה עקר התקון
 על ידי שמקטינים את עצמם בבחינת כי
 אתם המעט כנזכר לעיל. ועל כן היה עקר
 תקון הפרה אדמה על ידי משה רבנו, וכל
 הפרות נקראו על שמו וצריכין לקדשם
 באפר הפרה של משה. כי עקר כל תקון
 הצמצומים הנזכרים לעיל היו על ידי

ובמעשים טובים בפשיטות ותמימות עד
 שיגלה מלכותו יתברך וכו' כנזכר לעיל:

נמצא שהעקר שבהכרח שיהיה לו
 צמצום שלא יתלהב יותר מדאי. אבל
 צריכין להמתיק הצמצום ולהתגבר שלא
 יינקו ממנו הסטרא אחרא על ידי
 מחשבות רעות חס ושלום. וזה כל עבודת
 האדם. ומחמת חטא אדם הראשון ופגם
 הדורות נגזר מיתה שבאה מפגם הצמצום
 שלא יתתקן בשלמות עד תחית המתים.
 ופרה אדמה היא בחינת התקון לטהר
 מטמאת המת. כי היא בחינת המתקת
 הדין בשרשו שמביאין פרה שאחיותה
 בשמאל בחינת פני שור מהשמאל, והיא
 אדמה תמימה בתקף האדמימות, שהיא
 בחינת תקף הדין והצמצום. והכהן בעצם
 כחו והעקר בכח משה רבנו שכל הפרות
 נקראו על שמו כמו שאמרו רבותינו
 זכרונם לברכה, על ידי יש לו כח
 להוציאה אל מחוץ למחנה ולשחטה שם
 נכח פתח אהל מועד שהוא המשכן ובית
 המקדש שהוא בחינת תקון ביתא תתאה
 וביתא עלאה כנזכר לעיל. ועל ידי זה
 דיקא יתקן כל הצמצומים מתחלה ועד
 סוף וממתיק הדינים בשרשן. ועל כן
 באמת אי אפשר להשיג זה הסוד של פרה
 אדמה. ועקר הדבר שממשיך מתחלת
 תקף הצמצום עד מחוץ למחנה בקדשה
 ובטהרה כזאת, עד שגם משם שוחט
 אותה נכח פתח אהל מועד, שמעלה

ונשמע הנ"ל כי אם על ידי מיתה שנסתלק על ידה הנפש מן הגוף, ואז זוכין אחר כך על ידי זה לתחית המתים ואז יזכו לעקר התכלית לבחינת נעשה ונשמע שלא היה יכול להשיג בחייו בבחינת ושמחת עולם על ראשם שדרשו רבותינו זכרונם לברכה שעתידי הקדוש ברוך הוא להחזירה לנו לעתיד, כי הנעשה ונשמע שהם בבחינת שמחת עולם הם עקר שעשוע עולם הבא, ומכרח כל אחד להסתלק ולשוב אל העפר קדם שיזכה למה שיזכה, והמיתה וההסתלקות זה בבחינת ירידה תכלית העליה, כי בודאי אין ירידה כמו המיתה ששב אל העפר ממש, והנפש מסתלקת ונשאר בלא חיות רק קיסטא דחיותא, שהוא מעט דמעט אבל עקר החיות נסתלק ונעשה חפשי מכל המצוות, נמצא שהוא ירידה גדולה מאד, ואז באמת הוא מטמא כל הטמאות וכו', אבל אף על פי כן המיתה טוב מאד כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי היא בבחינת ירידה תכלית העליה כי דיקא על ידי זה ששב אל העפר שהיא תכלית הירידה על ידי זה זוכה לתכלית העליה אחר כך לשוב ולקום לתחית המתים ולזכות אחר כך לשמחת עולם בבחינת הנשמע ונעשה, שלא היה יכול לזכות מקדם כנ"ל ועל כן אי אפשר להטהר מטמאת מת כי אם על ידי בחינת פרה אדומה שהוא חקת התורה שאי אפשר להשיגה בשום אופן והיא בבחינת נשמע הגבוה מאד בבחינת נסתר

משה על ידי שהיה ענו מאד מכל האדם וכו' וכנזכר לעיל ואחר כך קורין פרשת החדש שהיא מצות קדוש החדש שהיא בחינת תקון ומלוי פגמת הלבנה שהיא תקון הצמצומים הנזכרים לעיל:

תחומין הלכה ד'

טו) וזה בבחינת פרשת פרה שקורין אחר פורים, כי פרשת פרה אדומה הוא חדוש גדול שאי אפשר להשיג, כמו שכתוב, אמרתי אחכמה והיא רחוקה וכו', ועל ידה דיקא מטהרין מטמאת מת, כי עקר החיים הוא בבחינת נשמע ונעשה, כי נשמע בבחינת נסתר זה בבחינת הנשמה שאי אפשר להשיגה, ונעשה זה בבחינת הגוף, וכשזוכין להמשיך בבחינת הנשמע ולעשות ממנו נעשה, על ידי זה נתחבר הנשמה עם הגוף ומאירה הנשמה בהגוף, וזה עקר החיים, כי עקר החיים הוא הדעת בבחינת והחכמה תחיה וכו' דהינו לדעת ולהשיג מה שהיה נסתר ממנו שהוא בבחינת הנשמע כנ"ל ואלו לא חטא אדם הראשון היו יכולים לחיות לעולם, דהינו לזכות להשיג את תכלית בבחינת הנשמע ונעשה הגבוה ביותר בעודו בחיים חיותו, כי היו הולכים מדרגא לדרגא עד שהיו נכללים באין סוף בבחינת תורת ה' ותפלת ה' שהם בבחינת נעשה ונשמע שיש שם בעודו בגוף בבחינת ואכל וחי לעולם, אף על ידי חטא אדם הראשון אי אפשר לבא אל התכלית דהינו אל הנעשה

ו"ל שאמר זאת על עצמו, על שהיה עוסק תמיד להוציא בני אדם מירידה גדולה להגביהם ולקרבתם לה' יתברך. נמצא שהצדיק הגדול ביותר בחינת דוד המלך עליו השלום, יש לו איזה ירידה לפעמים כדי להרים ולהגביה ולטהר את ישראל לאביהם שבשמים, ואז בשעת ירידתו שיוורד למקומות כאלו, הוא בבחינת ידי מלויכלכות בדם וכו'. וזהו בחינת מה שפרה אדומה מטמאה כל העוסקין בה, מחמת שעבודתה מחוץ למחנה וכו' כנ"ל אבל הטמאה והלכלוף הנ"ל הוא רק לפי שעה כי אינו טמא כי אם עד הערב, אבל על ידי זה הוא מגביה ומטהר את הטמאים שבישראל מבחינת טמאה גדולה שהיא בחינת טמאת מת. וזהו בחינת שפרה אדומה מטמאה טהורים ומטהר טמאים בחינת ידי מלויכלכות בדם וכו' כדי לטהר אשה לבעלה שהם כנסת ישראל לאביהם שבשמים כנ"ל, ועל כן קורין פְּרֵשֶׁת פְּרָה תִּיכַף אַחַר פּוֹרִים כִּי זֶה עֵקֶר בְּחִינַת פּוֹרִים כְּנ"ל:

ארבע פדשיות ה"א, אות א'

ואחר כך קורין פְּרֵשֶׁת פְּרָה, כי אחר כך כשזוכין לנצח ולהכניע המן עמלק בחינת פגם הברית כנ"ל אזי מטהרין עצמן על ידי הפרה שהיא מטהרת מטמאת מת, שהוא אבי אבות הטמאה, בחינת פגם הברית כנ"ל. וזה נעשה על ידי הצדקה בחינת שקלים הנ"ל, בבחינת

הגבוה ביותר, שאפלו שלמה המלך עליו השלום לא השיג זאת, כמו שכתוב, אמרתי אחכמה וכו', ודיקא על ידי בחינה זו שהיא תורה גבוה מאד בחינת נשמע הגבוה ביותר על ידי זה דיקא יכולין להטהר מטמאת מת מתכלית הירידה, כי כל מה שהירידה היא גדולה ביותר צריך להמשיך נשמע גבוה ביותר, שמחמת גדלת וגבהות השגת הנשמע על ידי זה יכולין להאיר למטה יותר, ועל כן דיקא על ידי בחינת פרה אדומה שהוא דבר נעלם מאד מאד על ידי זה דיקא יכולין להטהר מטמאת מת שהוא תכלית הירידה וכו' כנ"ל, ועל כן כל מעשי פרה מחוץ למחנה, והיא מטמאה כל העוסקין בה, כי פרה אדומה היא חדוש נפלא כזה ונמשך ממקום גבוה כל כך עד שיכול להאיר בתכלית תכלית העשייה אפלו מחוץ למחנה, ועל כן היא מטמאה טהורים ומטהר טמאים, כי כל העוסקים בפרה הם טמאים עד הערב מחמת שהם מורידים עצמם לירידה כזו לבחינת חוץ למחנה להוציא ולטהר את כל אלו שנפלו ונטמאו בטמאת מת:

טז) וזה בחינת לא היה דוד ראוי לאותה מעשה כי אם להורות תשובה שהיא בחינת ירידה תכלית העליה כמו שכתוב במאמר הנ"ל. וזה בחינת ואני ידי מלויכלכות בדם שפיר ושליא כדי לטהר אשה לבעלה, כאשר נשמע זאת מפי רבנו

אֲדָמָה. וְעַל כֵּן קוֹרֵין אַחַר כֵּךְ פֶּרֶשֶׁת פָּרָה, כִּי בַחֲיִינָת פָּרָה אֲדָמָה נַעֲשִׂית מִבַּחֲיִינָת תַּפְּלַת מְרֻדְכִי כִנ"ל. שְׁעַל יְדֵי זֶה זָכָה לְרֵאוֹת בְּהֶמֶן הֲרָשָׁע מֵה שְׂרָצָה לְרֵאוֹת בּו כִנ"ל. וְזָכוּ אַחַר כֵּךְ עַל יְדֵי דְרִינֹשׁ בֶּן אַחַשְׁוֵרוּשׁ לְשׁוֹב לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי מְרֻדְכִי וְאַסְתֵּר מִזֶּרַע בְּנֵימִין זָכוּ מִתְחַלֵּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְגַלּוֹת בַּחֲיִינָת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי תַפְּלָתָם הַגְּדוּלָּה עַד שֶׁזָּכוּ אַחַר כֵּךְ לְשׁוֹב עַל יְדֵי זֶה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהֵם בַּחֲיִינָת טוֹב עֵין כִנ"ל:

שחיטה הלכה ד', אות י"ג

אַחַר כֵּךְ קוֹרֵין פֶּרֶשֶׁת פָּרָה (בַּמְדַּבֵּר יט, א כב) שְׁמִטְהֶרֶת מִטְּמֵאֵת מֵת, לְהַכְנִיעַ סִטְרָא דְמוֹתָא, שֶׁהוּא בַחֲיִינָת גּוֹף, בַּחֲיִינָת בְּהֵמָה וְכו' כִנ"ל:

שחיטה הלכה ה'

(יח) וְזֶה בַחֲיִינָת פֶּרֶשֶׁת פָּרָה שֶׁקוֹרֵין אַחַר פּוּרִים וְכַתָּב אֲדוּיָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה (בְּסִימָן עַד בְּלִקוּטֵי תַנְיִינָא); שְׁבַתְחַלֵּה הוּא פּוּר וְאַחַר כֵּךְ נַעֲשֶׂה פָּרָה. וְלְכַאוּרָה מֵה שִׁיכוֹת פּוּר לְפָרָה? אַךְ עַל פִּי הַנ"ל, שְׁעַל יְדֵי הַפּוּר רָצָה לְפָנֵם בְּהַגּוֹרֵל שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁעַל יְדוּ נִכְנַס הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל לְבֵית קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים לְהַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, שְׁעַל יְדֵי זֶה עָקַר הַתְּגַלּוֹת הַהַעֲלָמָה. כִּי כָּל הַעֲלָמוֹת עַל יְדֵי הַדִּינִים

צְדָקָה תִּצְלֵל מִמּוֹת כִנ"ל, כִּי עַל יְדֵי תַקוּן הַבְּרִית, עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַטְּהָרָה וְהַכַּפָּרָה עַל יְדֵי הַפָּרָה בַּבַּחֲיִינָת תְּבָא אִמּוֹ וְתַקְנָח עַל בְּנָה, בַּחֲיִינָת אִם לְבִינָה, שְׁדָם נַעֲכָר וְנַעֲשֶׂה חָלָב, שְׁזָה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי תַקוּן הַבְּרִית כִנ"ל. בַּחֲיִינָת כִּנְשֵׁר יַעִיר קִנּוּ כִנ"ל, כִּי הַפָּרָה הוּא לְתַקֵּן חֲטָא הַעֲגָל, שֶׁהוּא בַּחֲיִינָת פָּגַם הַבְּרִית כִנ"ל.

פורים הלכה ד'

(ד) וְעַל כֵּן תַּכְף אַחַר פּוּרִים קוֹרֵין פֶּרֶשֶׁת פָּרָה זֹאת חֲקַת הַתּוֹרָה וְכִנ"ל, וְהַבֵּן: {עֵי"שׁ אוֹת א'}

(ה) וְעַל כֵּן חֲזִיב לְבַסּוּמֵי בַפּוּרִיָּא עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אַרוּר הֶמֶן לְבוּרֵךְ מְרֻדְכִי, כִּי שָׁם הוּא לְמַעְלָה מִהַדְּעַת וְשָׁם אֵין שְׂיָךְ לּוֹמַר אַרוּר הֶמֶן וְכו', כִּי שָׁם הוּא כְּלוּ טוֹב לְמַעְלָה מִהַמְדוּת לְמַעְלָה מִימֵי טוֹב וְיָמֵי רַע כִנ"ל. וְזֶה בַּחֲיִינָת סוּד פָּרָה אֲדָמָה, שֶׁהוּא בַּחֲיִינָת חֲקָה לְמַעְלָה מִהַדְּעַת וְהוּא מִטְּמֵא טְהוּרִים וּמְטַהֵר טְמֵאִים שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֶה הַסּוּד עַד לְעַתִּיד שְׁיִתְגַּלֶּה הַתּוֹרָה הַגְּנוּזָה כִנ"ל:

פורים הלכה ה'

(כא) וְעַל כֵּן אַחַר פּוּרִים קוֹרֵין פֶּרֶשֶׁת פָּרָה, כִּי הַתְּפִלָּה שֶׁל מְרֻדְכִי שֶׁהַתְּפִלָּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בַּעַת שֶׁהַתְּגַבֵּר הֶמֶן זֶה בַּחֲיִינָת פָּרָה אֲדָמָה, (כַּמְבָּאָר הֵיטֵב בַּמְאָמָר הַנ"ל) שֶׁתְּפִלָּה כְּתוּבָנוּ הִיא בַּחֲיִינָת פָּרָה

כנ"ל, שִׁנְכַנְס לְמִקּוֹם שִׁנְכַנְס וְכוּ', עַד שִׁמְמֵשִׁיךְ הַמִּתְקָה שֶׁל הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן עַד לַחוּץ מִמֶּשׁ לְטַהַר כָּל הַמְּנַחִים בַּחוּץ מִמֶּשׁ מִטְמְאָתָם הַחֲזָקָה, שֶׁהוּא טְמֵאת מֵת, שֶׁהוּא אָבִי אֲבוֹת הַטְּמֵאָה, לְטַהֲרֵם מִטְמֵאָה זֹאת:

יט) וְעַל כֵּן בְּאֵמַת מַעֲשֵׂה פָּרָה נִמְשָׁךְ מִשֶּׁכֶל גְּבוּהָ וְעַמֵּק מְאֹד מְאֹד, כִּי הוּא חֲקַת הַתּוֹרָה בַּחֲיִנַת אֲמֵרָתִי אֲחַכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי, בַּחֲיִנַת עֵמֶק עֵמֶק מִי יִמְצְאוּנוּ, שֶׁזֶה הַסּוּד. וְהַשֶּׁכֶל אֵינּוּ יוֹדֵעַ כִּי אִם בַּחֲיִנַת מִשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, לֶךְ גִּלְתִּי וְלֹאֲחֵרִים חֲקָה. כִּי הוּא עֵקֶר כָּלֵל כָּל סְפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי כֻלָּם נִקְרְאוּ עַל שְׁמוֹ. כִּי כָּבֵד נִתְגַּלָּה לוֹ בְּסִינַי כָּל מַה שֶׁתִּלְמִיד וְתֵיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ וּלְחַבֵּר סֵפֶר אֲמֵתִי. וְעַל כֵּן רַק הוּא יוֹדֵעַ לְהַמְשִׁיךְ הַמִּתְקָה וְטָהֲרָה וְשִׁכַּל כְּזֶה שֵׁאִיר עַד לַחוּץ מִמֶּשׁ. שְׁזֵהוּ גַם כֵּן בַּחֲיִנַת מַעֲשֵׂה הַגּוֹרֵל שֶׁל יוֹם כְּפוּר, שֶׁעַל יָדֵי שִׁנְכַנְס הִכְהִין הַגְּדוּל בְּדָם הַשְּׁעִיר הַנֶּעֱשֶׂה בַּפָּנִים, עַל יָדֵי זֶה הַמְשִׁיךְ שֶׁכָּל וְהַמִּתְקָה, עַד שֶׁהַכְּנִיעַ וּבִטֵּל כָּל עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל יָדֵי שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח לְעֲזָאוֹל, כִּי בְּגִדְלֵי הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן הַנִּלְכָּנִיעַ כָּל הָרַע שֶׁבַּחוּץ מִמֶּשׁ, שֶׁעַל יָדֵי זֶה הַמְשִׁיךְ סְלִיחָה לְכָל עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל. כִּי זֶה עֵקֶר תִּקְוָה כַּחוֹ שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת מִשָּׁה, שֶׁהוּא זוֹכֵה לְבַחֲיִנַת עֵיל וְנִפְיָק בְּתַכְלִית שְׁלֵמוֹת הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא זוֹכֵה

שִׁמְהֵם כַּח הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהִיצֵר הָרַע הַמְעַלִּים הָאֵמַת. וְהָמָן עַל יָדֵי שֶׁהִפִּיל פּוּר, הוּא הַגּוֹרֵל בְּכַשְׁפֵּי הַעֲצוּמוֹת, רְצָה לְפָגֵם בְּגוֹרֵל דְּקִדְשָׁה שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים, שֶׁנִּתֵּן אֲהָרָן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרֵל אֶחָד לַה', וְגוֹרֵל אֶחָד לְעֲזָאוֹל. עַל כֵּן כְּשִׁזְכוּ לְהַכְּנִיעוֹ וְנֶעֱשֶׂה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר, זוֹכִין אַחַר כֵּךְ לְטָהֳרַת הַפָּרָה אֲדָמָה, כִּי פָּרָה אֲדָמָה וְשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח הֵם בְּבַחֲיִנָה אַחַת, כִּי שְׁנֵיהֶם מַעֲשִׂיהֶם בַּחוּץ (כְּמוֹכֵן בְּסְפָרִים), וְעַל יָדָם דִּיקָא עֵקֶר טָהֳרַת וְסְלִיחַת עֲוֹנוֹת, כִּי עֵקֶר מַעֲשֵׂה פָּרָה הוּא שְׁצָרִיכִין לְשַׁחֲטָה נּוֹכַח פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד שֶׁהוּא קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים לְהַמְשִׁיךְ הַמִּתְקָה מִמֶּשׁ, מִקְדָּשׁ קֹדְשִׁים. עַד שֶׁבַחְתָּךְ גִּדְלֵי כַח הַצְּדִיק הַמְּמַתִּיק הַדִּינִים יִהְיֶה נִמְשָׁךְ הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַמִּתְקָה עַד לַחוּץ מִמֶּשׁ. שִׁיְהִי נִמְשָׁךְ מִמֶּשׁ עֲצוֹת נִפְלְאוֹת עַד שֶׁכָּל הָעוֹמְדִים בַּחוּץ מִמֶּשׁ יִהְיֶה לָהֶם תִּקְוָה לְבַל יֵאבְדוּ לְגַמְרֵי עַל יָדֵי הַתְּגַבְרוֹת אָבִי אֲבוֹת הַטְּמֵאָה, חֵס וְשְׁלוֹם, שֶׁהוּא טְמֵאת מֵת, שֶׁהוּא מְעַלִּים הָאֵמַת מְאֹד מְאֹד בְּכַמָּה מִינֵי הַהֲעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרֶךְ, אֲבָל הַצְּדִיק הָאֵמַת נִכְנָס לְמִקּוֹם שִׁנְכַנְס כְּנ"ל, כִּי הוּא בַּחֲיִנַת מִשָּׁה, שֶׁכָּל תִּקּוֹן מַעֲשֵׂה פָּרָה שֶׁעָשׂוּ כָּל הַכֹּהֲנִים גְּדוּלִים הַכֹּל עַל יְדוֹ דִּיקָא, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, כֻּלָּם יִקְרְאוּ עַל שְׁמֵךְ. וְצָרִיכִין לְקַדֵּשׁ כֻּלָּם מֵאֲפֹר פָּרָה שֶׁל מִשָּׁה, כִּי אֵין מִי שִׁיּוּכַל לְתַקֵּן מַעֲשֵׂה פָּרָה כִּי אִם בַּחֲיִנַת מִשָּׁה שִׁיקֵר מִלְּפָנֶי וּלְפָנִים

בְּחִכְמָתוֹ הַעֲמִיקָה מִמְשִׁיךְ הַשֶּׁכֶל מִמְקוֹם
גְּבוּהַ וְדַק מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁמְגַלְהָ הַהֶעֱלָמָה
וּמְאִיר הָאֲמֵת בְּכָל הָעוֹמְדִים בַּחוּץ מִמֶּשׁ.
וּמְאִיר גַּם בְּהֵם עֲצוֹת אֲמִיתוּת אֵיךְ לְהַצִּיל
נַפְשָׁם שֶׁלֹּא יֵאבְדוּ לְגַמְרֵי עַל כָּל פְּנִים, חֵס
וְשָׁלוֹם:

(כ) וְזֶה בִקְשׁ קִהְלַת לְמִצַּא דְּבָרֵי חִפְץ
וְכָתוּב יִשָּׂר דְּבָרֵי אֲמֵת, שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, שֶׁבִקְשׁ לִידַע סוּד הַפְּרָה
אֲדָמָה כְּמִשֶּׁה וְכוּ'. הֵינּוּ כִי קִהְלַת קוֹרָא
תִּגְר בְּסִפְרוֹ עַל הָעוֹלָם וְצוּעַק בְּקוֹל גְּדוֹל
מְאֹד גְּדוֹל הֶבֶל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, "הֶבֶל
הַבָּלִים, הֶבֶל הַבָּלִים, הֶכֶל הַבָּל". וְכֵן
הִרְבֵּה. עַל פֶּן סִבַּר שִׁידַע סוּד פְּרָה אֲדָמָה
כְּמִשֶּׁה, אֲבָל יִצְתָה בַת קוֹל כְּתוּב, יִשָּׂר
דְּבָרֵי אֲמֵת, כִּי אֵף עַל פִּי שְׁקוֹרָאִים
וְצוּעִיקִים שֶׁהָעוֹלָם הֶבֶל הַבָּלִים, אֵף עַל פִּי
כֵן אֵין מִי שֶׁיִּגְלֶה הָעֶלְמָה זֹאת, כִּי אִם
בַּחֲנִינַת מִשֶּׁה שֶׁיְּכֹוֹל לְכַתֵּב יִשָּׂר דְּבָרֵי אֲמֵת,
הֵינּוּ שְׁכּוֹתֵב סִפְרִים אֲמִיתִים כְּאֵלֶּה
בַּתּוֹרָה, שֶׁעַל יָדָם נִשְׁלַמַת הַתּוֹרָה, שֶׁעַל
יָדֵי זֶה מִמְשִׁיכִין הַשֶּׁכֶל מִמְקוֹם
שֶׁמִּמְשִׁיכִין, שֶׁעַל יָדֵי זֶה דִּיקָא יְכוֹלִין
לְהֵאִיר הָאֲמֵת גַּם בַּחוּץ, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינַת סוּד
פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה, שֶׁהוּא תִקְף הַדִּין
מְאֹד, שֶׁעַל יָדָה דִּיקָא נִמְתַּק הַדִּין בְּשִׁרְשׁוֹ
עַל יָדֵי גְדוֹל כַּחוֹ שֶׁל מִשֶּׁה וְכַנְ"ל, אֲבָל
שְׁלֵמָה לֹא זָכָה לָזֶה, מֵאַחַר שֶׁאֲמַר
לְאִיתִיאֵל וְאָכַל, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָה. (חֲסוּר):

לְכַנְס לְמִקוֹם שֶׁנִּכְנַס לְשֶׁכֶל נְעִלָם וְגִבְהָ
מְאֹד מְאֹד, וּמִמְשִׁיךְ הַמְתַּקָּה נִפְלְאָה מִשֶּׁם.
וְעַקֵּר הַחֲדוּשׁ בְּיוֹתֵר הוּא; שִׁיּוּדַע אֵיךְ
לְצַאת וּלְהוֹצִיא שֶׁכֶל כְּזֶה לַחוּץ מִמֶּשׁ,
לְהֵאִיר עַל יָדֵי זֶה הַשֶּׁכֶל עֲצוֹת אֲמִיתוּת
לְכָל הַמְּנַחִים בַּחוּץ מִמֶּשׁ, לְגַלוֹת גַּם לָהֶם
הָאֲמֵת לְהוֹצִיאֵם מִהָעֵלָם אֶל הַגְּלוּי,
לְהוֹדִיעֵם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם הָאֲמֵת לְאֲמֵתוֹ,
שֶׁהָעוֹלָם הֵזֶה הֶבֶל הַבָּלִים אֵין בּוֹ מִמֶּשׁ.
אֵף עַל פִּי שֶׁהֵם מְשַׁקְעִים בְּמִה שֶׁהֵם
מְשַׁקְעִים, אֵף עַל פִּי כֵן הָאֲמֵת הוּא אֲמֵת;
שֶׁהָעוֹלָם הֵזֶה הוּא הֶבֶל וְרִיק, כִּי בְּאֲמֵת
הַכָּל יוֹדְעִים שֶׁהָעוֹלָם הֵזֶה הֶבֶל, צַל עוֹבֵר.
כִּי אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהַכְחִישׁ זֹאת שֶׁהָאָדָם הַיּוֹם
בְּכֹאֵן וּמְחַר בְּקִבְרֵי וְכוּ'. אֵף מְגַדֵּל הַתְּאוּוֹת
הַמְּעַלְמִין הָעוֹלָם, אֵין יוֹדְעִין לְתַת עֲצוֹת
בְּנַפְשָׁם אֵיךְ לְמַלֵּט נַפְשָׁם מִנִּי שַׁחַת.
וּמִחַמַת זֶה הֵם מְסִיחִין דַּעְתָּם מִזֶּה
וְכוֹרְכִים אַחַר הֶבְלֵי הָעוֹלָם. כִּי אוֹמְרִים,
מִה אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת, כִּי כָּבֵד נִלְפָדְנוּ בְּמִה
שֶׁנִּלְפָדְנוּ, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה סְבָרוֹת הִרְבֵּה שֶׁל
שְׁקָר שְׁאוּמְרִים הָעוֹלָם, וְכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, "זֶה
דַּרְכָּם כֶּסֶל לְמוֹ", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י, שֶׁמָּא
תֵּאמַר שֶׁכְּחָה הִיא מִהֶם, תִּלְמוּד לֹוֹמַר,
"וְאֲחִרֵיהֶם בְּפִיהֶם יִרְצוּ סְלָה". וְאֲמַרו
שֶׁם, כִּי הַחֶלֶב שֶׁעַל הַכְּלִיּוֹת מְכַסֶּה
עֲלֵיהֶם, כִּי כְלִיּוֹת יוֹעֲצוֹת וְהִיוּ יְכוֹלִים
לְקַבֵּל עֲצוֹת אֲמִיתוּת מִהַכְּלִיּוֹת, אֲבָל
הַחֶלֶב שֶׁהֵם שֶׁמֶנְנוּנִית וְתֵאוּוֹת עוֹלָם הֵזֶה
מִחַפָּה עֲלֵיהֶם וּמְסַתִּיר וּמְעַלִּים הָאֲמֵת
וְכַנְ"ל, אֲבָל הַצְּדִיק הָאֲמֵת בַּחֲנִינַת מִשֶּׁה

אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ לֹא יִדְעוּנוּ מִה הָיָה לוֹ, הֵינּוּ שְׁעָשׂוּ עֲצָמָם כְּאִלוֹ אֵינָם חוֹלְקִים עַל מֹשֶׁה בְּעֲצָמוֹ, רַק הֵם אוֹמְרִים שְׁעֲנִין מֹשֶׁה אֵינָם יוֹדְעִים מִה הוּא, בַּחֲנִינְתָּ כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ לֹא יִדְעוּנוּ וְכוּ', רַק עָתָה שִׁכְבֵּר מֵת, לְדַעְתָּם, צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ אַחַר בְּמִקְוֹמוֹ וְנִבְּוֹכוּ בְּדַעוּתֵיהֶם הַמְּשַׁבְּשׁוֹת עַל יְדֵי זֶה בְּעֲצַת רֹאשֵׁי הָעָרִב רַב שִׁקְבְּלוֹ אוֹתָם עֲלֵיהֶם לְרַב וּלְרֹאשׁ, מַחֲמַת שְׁהִיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת מוֹפְתִים עַל יְדֵי שְׁמוֹת הַטְּמָאָה כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה; שְׁהָיָה שֵׁם יוֹנוֹס וְיוֹמְבְרוֹס, שְׁהֵם הִשְׁלִיכוּ הַשֵּׁם לְתַנּוּר הָאֵשׁ וְכוּ', עַד שְׁאָמְרוּ, "קוּם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ", וְעַקֵּר חֲטָאִים וְטַעוּתָם הָיָה עַל יְדֵי שְׁלֹא הֶאֱמִינוּ בְּמֵה שִׁלְפְּנֵיהֶם אֲמֵת, בְּרוּר וְזָךְ וּמִתְקַן, שֶׁהוּא תוֹרַת מֹשֶׁה אֲמֵת שִׁקְבְּלוֹ בְּסֻמוֹךְ וְעֲדִין תְּלִמִּידָיו הַקְּדוּשִׁים קִיְמִים, שְׁהֵם, אֶהְרֵן וְחֹר וִיהוֹשֻׁעַ וְכוּ'. וְאֶפְלוּ לִפִּי טַעוּתָם שְׁמַת מֹשֶׁה, הָיָה לָהֶם לִילָף לְתִלְמִידָיו הַקְּדוּשִׁים וּלְשֹׂאֵל מֵהֶם הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יִלְכוּ בָּהּ, אֲכַל רֹאשֵׁי הָעָרִב רַב הִטְעוּ אוֹתָם, עַד שְׁמֵאָסוּ בְּתוֹרַת מֹשֶׁה, שִׁכְתוּב בָּהּ בְּפָרוּשׁ, "לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם וְכוּ'", וּבְחֹר לִילָף בְּעֲצַת הָעָרִב רַב וְעָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל וְלֹא רָצוּ לְצִיַּת אֶת תְּלִמִּידֵי מֹשֶׁה שִׁמְחוּ בָּהֶם עַל זֶה וְהָרְגוּ אֶת חוּר, עַד שְׁנִתְיָרָא אֶהְרֵן מֵהֶם וְהִכְרַח לַעֲשׂוֹת חֲפָצָם שְׁלֹא יִהְרַגוּהוּ, חַס וְשְׁלוֹם, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם תְּקֵנָה, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, וּפְרָה

וְעֵין הַשִּׁיף לְזֶה בְּכֶרֶךְ כָּף. [אָךְ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, נֶאֱבַד לְחִלוּטֵין בְּעַת הָרַעַשׁ וְהַמַּחֲלַקֶת שְׁהָיָה בְּשֵׁנַת תַּקְצָה" לִפ"ק]:

בשר בחלב הלכה ה'

כב) ואחר כך קורין פרשת פרה, שהיא לטהר מטמאת מת, כדי שיהיו טהורין לעשות הפסח שהוא כלל השלש רגלים, כי פסח ראש לרגלים, הינו כי אחר שמכניעין קלפת עמלק וחותכין המלכות מהם צריכין להמשיך טהרה על כל הנפשות שנאחזו בהם בחינת טמאת עמלק, שהיא בחינת טמאת מת, שזהו בחינת פרה אדמה שמטהרת מטמאת מת שנמשך עליהם על ידי חטא, העגל שבשביל זה באה הפרה אדמה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, תבוא אמו ותקנח על בנה, כי עקר חטא העגל היה על ידי שפגמו בכבוד משה ותלמידיו, על ידי שלא האמינו שגם אחר הסתלקות משה שהוא בחינת הצדיק האמת, גם אחר כך דבריו חיים וקיימים לעד וצריכין לקיים דברי תורתו לנצח תמיד, כי דבריו הם דברי אלקים חיים אשר הם קיימים לעולם, כמו שנאמר, "ודבר אלקינו קיום לעולם", כי עקר פגם העגל היה; שהיו סבורים שכבר מת משה, כמו שמובא בפרוש רש"י על פסוק, "וירא העם כי בשש משה וכו'". ואז אמרו לאהרן, "קום עשה לנו אלהים

הנ"ל, על ידי זה נכשלים על ידי אחיזת הקלפות שנאחזו בהצמצומים ונעלם ונסתר מהם אורו על ידם. ועל כן אחר מעשה העגל שישאל נכשלו כל כך אחר סמוך שקבלו את התורה בקולות וברקים ובאותות נוראות כאלו, וכל זה מגדל כח הבחירה (כמבאר במקום אחר מזה), אז חמל ה' יתברך על עמו ולמד את משה מעשה המשכן, שהוא בחינת הבית המקדש, שהוא כלל כל הצמצומים הקדושים, שעל ידם משיגין אלקותו יתברך, כי כל מעשה המשכן קרשיו, קרסיו, בריחיו ועמודיו ואדניו והיריעות וכו'. וכל הכלים הקדושים ארון ושלחן ומנורה וכו'. וכל פרטיהם וצירייהם, כלם הם בחינת צמצומים קדושים ונוראים להשיג השגות אלקותו על ידי זה, כי עקר חיות השכל הנ"ל שעל ידו משיגין אלקותו הוא על ידי אור הפנים שמאיר בבית המקדש שהוא בחינת המשכן, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. ועל כן צוה שיתנו כל אחד נדבת לבם לצרף המשכן, כי נדבת לב זה בחינת צדקה וחסד, שעל ידי זה חותכין את המלכות שהוא השכל הנ"ל ומעלין אותו אל אור הפנים המאיר בבית המקדש שהוא בחינת המשכן וכו"ל:

(ג) ועקר התקון שבבית המקדש ובמשכן היה על ידי מעשה הקרבנות שהיו מכפרין על כל החטאים, כי אדם חטא, מביא בהמה לקרבן, כי על ידי

אדמה מטהרת מזה, כי ענין פרה עמק עמק מאד, שעל זה נאמר, "אמרתי אחקמה והיא רחוקה ממני", הינו כי על ידי מעשה הפרה ממשיכין השכל העמק והגבה מאד של הצדיק האמת הגדול במעלה הנ"ל, שהוא בחינת משה, שעל ידי זה יכולין לרפאות החולה והנמוך ביותר, אפלו אותן שנפלו לסטרא דמותא, כי פרה אדמה הוא בחינת תקף כלליות כל הדינים, שהם בחינת תכלית הצמצומים שמהם אחיזת כל הדינים כידוע, כי כל הצמצומים שה' יתברך מצמצם אורו הכל לטובה בשביל לגלות ולהאיר אורו הגדול שהוא השגת אלקות על ידי זה דיקא, כי בלא צמצומים אי אפשר לקבל מחמת רבוי אור. וכמו שהתחיל בהתורה הנ"ל שהשגת אלקות אי אפשר לקבל כי אם על ידי כמה צמצומים וכו', אבל בכל מקום שיש צמצום יש אחיזת הדין ומאלו הדינים נשתלשל אחיזת הקלפות כידוע. והכל בשביל הבחירה, כי ה' יתברך צמצם אורו באופן שיהיה בחירה לבני האדם, צדיקים ילכו בם ופשעים יכשלו בם (הושע יד, י), כי הצדיקים שמשברים תאותם ומבטלין אחיזת הקלפות מהצמצומים הם זוכין להשיג דרכי הצמצומים, עד שזוכין על ידם דיקא להשיג אלקות, עד שזוכין להכניס השגות אלקות גם בהפחותים מאד כנ"ל. ורשעים להפוך, שעל ידי שאינם משברים תאותם ואינם מכניעים עצמם לגדולי הצדיקים

זה עקר התקון כנ"ל, אבל פרה מעשיה בחוץ, רק שמשתכלין מרחוק על הבית המקדש ששוחטין אותה כנגד פתח הבית המקדש, כי על ידי מעשה פרה אדמה ממשיכין שכל גבה ועמק יותר ויותר שאי אפשר להשיגו כלל, שעל ידו יכולין לתקן ולטהר אפלו מטמאת מת שהוא אבי אבות הטמאה, כי עקר גזרת המיתה היתה מחמת ענין הנ"ל, מחמת שעל ידי חטא אדם הראשון אי אפשר להשיג בשלמות השגות אלקות בחייו (וכמו שמבאר לעיל קצת מזה). על כן האדם מכרח למות. ואז נתוסף עליו אור גדול שאי אפשר לקבלו בחייו בעודו בגופו. ואז יוצאת נפשו ונשאר גופו לבד ונאחז בו סטרא דמסאבא מאד. ותקונו על ידי הקבורה בעפר. שאז חוזר לתכלית הצמצום הגשמי ביותר שהוא גשמיות העפר ושם נתבלה זהמתו, ונפשו עולה למעלה אם זוכה והכל כפי מעשיו בעולם הזה. וצריך להתמהמה לשכב ולהתבלה בעפר עד תחית המתים, שאז יהיה גמר התקון של כל אחד, כי במשך הזמן ההוא מיום מיתתו עד התחיה נפשו מזדככת כפי מעשיה ועולה עד מקום שיכולה לקבל משם תקון, דהיינו שיהיה נמשך עליה הארת השכל הנ"ל, שתוכל להאיר גם בגופה השגות אלקות לאחר התחיה, שזה עקר התקון, להשיג ולדעת אלקותו יתברך. ועל כן באמת עקר התקנה והתקון של כל אחד הוא על ידי הצדיק האמת

החטא נסתלק ממנו הדעת של השגת אלקות ונעשה מסך המבדיל בינו ובין השגת וידיעת אלקותו יתברך, כמו שנאמר, "כי אם עונתיכם היו מבדילים בינכם לבין אלקיכם". ואזי צריך להביא בהמה והכהן מקריבה לקרבן אחר מיתתה על ידי השחיטה לשם קרבן, כי הכהן מקבל כח ממשה רבנו שמשח את אהרן ובניו, שהם כלל קדשת הכהנים היוצאים מהם, עד שבגדל כחו של משה הם יכולים לעלות את הבהמה לקרבן, שימשיכו שכל נפלא על ידי אור הפנים שמאיר בבית המקדש ובמשכן, ששם נעשים כל הקרבנות עד שעל ידי גדל עצם הארת השכל הזה יעלה גם חיות הבהמה למקום שתעלה עד, שעל ידי זה יהיה נמשך רפואה וסליחה להחוטא, כי עקר תקונו על ידי שנמשך שכל גדול מאד על ידי כח הצדיק האמת, שעל ידי השכל הזה מעלין החיות והניצוצות והגלגולים שהיו מלבשים ברוח הבהמיות שגם הם יהיו להם עליה ותקון, כי הצדיק הגדול יכול לרפאות ולתקן הכל בגדל שכלו. ועל ידי זה נתקן החוטא שהביא הקרבן, כי עקר תקונו על ידי כחו של הצדיק הגדול, שנמשך על ידי הקרבן וכנ"ל:

כד) אבל פרה אדמה היא חדוש נפלא ביותר, כי כל מעשיה בחוץ, כי כל הקרבנות באין לפניו, לתוך הבית המקדש ששם מאיר אור הפנים, שעל ידי

שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּקוּף אֲדָמוּמִיּוֹת הַדִּינִים וְכָל מַעֲשֵׂיהָ בַחֲוִץ, שֶׁעָקַר תְּקוּנָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה דִּיקָא, כִּי כָּל הַפְּרוֹת הָיוּ צָרִיכִים לְקַדֵּשׁ מֵאִפְסָר פְּרָה שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ, כִּי מַעֲשֵׂה הַפְּרָה, שֶׁהוּא לְהַמְשִׁיךְ הַשֶּׁכֶל הַגָּדוֹל הַעֲמֵק הַנִּ"ל, לְטַהֵר מִטְּמֵאֵת מֵת, דְּהֵינּוּ לְטַהֵר אוֹתָן שֶׁנִּפְּלוּ בְּיוֹתֵר לְבַחֲיֵינַת סִטְרָא דְמוֹתָא. זֶה אֵי אִפְשָׁר כִּי אִם עַל יְדֵי גְדֹל כַּחוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלֵה הַנִּ"ל, שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח לְטַהֵר הַנוֹפְלִים מֵאֵד כְּשֶׁאוֹחֲזִים עֲצָמָן בּוֹ בְּאֵמַת בְּמַסִּירַת נַפְשׁ כַּנִּ"ל, וְלִהְיוֹנִים גַּם בְּהֵם הַשְּׂגוֹת אֲלֵקוֹת, שֶׁזֶה עָקַר תְּקוּנָתָם וְתַקּוּנָם וְכַנִּ"ל:

כז) וְזֶה בְּחִינַת עֵץ אֶרֶז וְאֶזוֹב וּשְׁנֵי תוֹלַעַת שֶׁמְשַׁלְּיכִין לְתוֹךְ שְׂרַפַת הַפְּרָה. עֵץ אֶרֶז וְאֶזוֹב זֶה בְּחִינַת שֶׁכֶל עֲלִיּוֹן וְשֶׁכֶל תַּחְתּוֹן, כִּי אֶרֶז גְּבוּהַ מְכַל אֵילָנוֹת זֶה בְּחִינַת שֶׁכֶל עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׂגַת הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל, כִּי הַצַּדִּיק נִקְרָא אֶרֶז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן וְכוּ'. צַדִּיק כַּתְּמַר יִפְרַח כְּאֶרֶז בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָה. וְאֶזוֹב הוּא נְמוּךְ מֵאֵד, זֶה בְּחִינַת הַקְּטַנִּים הַנְּמוּכִים מֵאֵד שֶׁהַצַּדִּיק בְּעֵצָם עֲמֻקוֹת חֻקְמָתוֹ הַגָּדוֹלָה הוּא מְצַמְצֵם שֶׁכֶלּוֹ מִשֶּׁכֶל עֲלִיּוֹן לְשֶׁכֶל תַּחְתּוֹן עַד שֶׁמְכַנְּסִים גַּם בְּהֵם הַשְּׂגוֹת אֲלֵקוֹת, שֶׁזֶה עָקַר הַחַיִּים הָאֲמֵתִיִּים, חַיִּים נְצַחִיִּים שֶׁל עוֹלָם הַבָּא וְתַחֲתֵת הַמֵּתִים, שֶׁמְשַׁם מִמְּשִׁיכִין עָקַר הַטְּהָרָה מִסִּטְרָא דְמוֹתָא וְכַנִּ"ל:

הַגָּדוֹל בְּמַעֲלֵה שֶׁזֶכָה לְהִתְקַרֵב אֵלָיו בְּחַיָּיו, כִּי אַחַר כֵּךְ קָשָׁה מְאֹד מְאֹד לְהִתְקַרֵב, כְּמוֹ שֶׁאָמַר אֲדוּנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, זָכְרוּנוּ לְבְרָכָה:

כה) וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁנֶּאֱמַר בְּפָרַשַׁת פְּרָה, "זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוֹת בְּאֵהָל". וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבְרָכָה, אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֲלָא בְּמִי שֶׁמִּמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ. וְזֶהוּ 'כִּי יָמוֹת בְּאֵהָל', 'בְּאֵהָל' דִּיקָא. זֶה בְּחִינַת שֶׁמִּמִּית עֲצָמוֹ וּמוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל שְׂיֵהִיה נִשְׂאָר בְּאֵהָל תּוֹרָה שֶׁהוּא אֵהָל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּבַחֲיֵינַת וִיהוֹשֶׁעַ בֶּן נֹון נֶעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהָל. וְעַל כֵּן כָּל הַמְּקַרְבִּין לְצַדִּיקֵי אֵמֶת נִקְרָאִים יוֹשְׁבֵי אֵהָל בְּבַחֲיֵינַת וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֵשֵׁב אֵהָלִים, וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבְרָכָה, אֵהָלוֹ שֶׁל שָׁם וְעַבֵּר שֶׁהִיוּ אֲזוֹ הַצַּדִּיקֵי אֵמֶת. וְכַתִּיב, "קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאֵהָלֵי צַדִּיקִים" וְהַכְּתוּב מִבְּשָׂר; שֶׁלְעַתִּיד יֵשְׁבוּ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאֵהָלֵי הַצַּדִּיקֵי אֵמֶת וַיִּתְקַרְבוּ אֵלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, "עַד אוֹשִׁיבְךָ בְּאֵהָלִים כִּימֵי מוֹעֵד", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם, כִּימֵי מוֹעֵד הָרֵאשׁוֹן, שֶׁהִיָּה יַעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֵהָלִים, הֵינּוּ כַּנִּ"ל. זֶהוּ בְּחִינַת אֲדָם כִּי יָמוֹת בְּאֵהָל, שֶׁעָקַר תְּקוּן הָאֲדָם, עָקַר קִיּוּם הַתּוֹרָה הוּא כְּשֶׁמִּמִּית עֲצָמוֹ בְּשִׁבִיל הָאֵהָל, הֵינּוּ בְּשִׁבִיל שְׂיֵתְקַרֵב לְהַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת יוֹשֵׁב אֵהָל כַּנִּ"ל. וְזֶה עָקַר תְּקוּן מַעֲשֵׂי פְרָה אֲדָמָה, שֶׁהִיא כְּלִיּוֹת כָּל הַצְּמֻצוּמִים

זו מוכיחו הצדיק האמת. ועל ידי זה שמקבל תוכחתו ושׁב לה' יתברך ומחזק את עצמו בעזות דקדשה לבלי להתבייש מפני המלעיגים, כמבאר בהתחלת השלחן ערוך "ארח חיים". וכמו שהתחיל הטור הקדוש בתחלת הארח חיים, יהודה בן תימא אומר, הוי עז כנמר וכו', כי עקר התחלת היהדות הוא על ידי עזות דקדשה, בפרט בדורות ובעתים הללו, וכמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה, מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהן עזין וכו'. ועל ידי זה זוכה לתורה ותפלה. נמצא, כשמקבל תוכחה זאת, על ידי זה נתגלה חסד הנ"ל, שעל ידי זה קוצרין וחותרין את הארבע וכו' מהסטרא אחרא וזוכין להשגות אלקות וכו' כנ"ל. נמצא, שעקר התקון של השכל הנ"ל שיזכה להשגות אלקות אפלו הקטן והנמוך והשפל מאד, הוא רק על ידי עזות דקדשה וכו' וזהו בחינת שני תולעת, שהוא מקשר ומחבר הארו עם האזוב שהם בחינת התחברות והתקשרות השכל העליון עם השכל התחתון, שעל ידי זה מכניסין השגות אלקות גם בהנמוכים ביותר כנ"ל, כי שני תולעת זה בחינת עזות דקדשה של עם קדוש, ישראל הכשרים והתמימים, שהם קטנים ונבזים בעיניהם מאד בבחינת תולעת ממש בבחינת ואנכי תולעת ולא איש. ואף על פי כן הם עזים וחזקים בדעתם מאד מאד כנגד המתנגדים והליצנים והמלעיגים

וזה בחינת שני תולעת, שהוא מקשר הארו עם האזוב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה בחינת העזות דקדשה, שעל ידי זה עקר התורה והתפלה, כי כל אחד כפי עזותו דקדשה, בן זוכה לתורה וכמו כן הוא תפלתו, כמבאר היטב בסוף התורה הנ"ל. ועין שם היטב, והבן שם היטב קשר וחבור התורה הנ"ל, כי מבאר שם שעקר תקון השכל הנ"ל, שהוא בחינת מלכות, שעל ידו זוכין להשגות אלקות, עקר תקונו על ידי החסד, שעל ידי זה חותרין את המלכות מהסטרא אחרא, מהארבע מלכיות, מבחינת עמלק וכו'. וזה החסד מקבלין על ידי תוכחה בבחינת פיה פתחה בחכמה ותורת חסד עד לשונה. ועקר התוכחה, הוא כפי העזות שרואה בכל אחד אם הוא דקדשה או להפך שכמו כן היא תורתו ותפלתו וכו', עין שם, ועל ידי תוכחה הזאת נתגלה החסד, שעל ידי זה חותרין את הארבע הנ"ל בחינת השכל הנ"ל מהסטרא אחרא וכו' ומעלין אותה לאור הפנים שמאיר בשלש רגלים, שעל ידי זה זוכין להשגות אלקות, אפלו הקטנים והנמוכים ביותר וכו', עין שם והבן:

נמצא, שעקר התקון והתשובה של כל אחד שמחייב לקבל תוכחה מהצדיק האמת כדי לשוב אל התורה והתפלה, עקר תקונו על ידי העזות דקדשה, שעל ידי זה עקר תקון התורה והתפלה, שעל

וכו', כי ה' יתברך והצדיקי אמת מחזקים אותם מאד בעזות דקדושה, בבחינת אל תראי תולעת יעקב מתי ישראל וכו' הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וכו', כי עקר התחזקותינו עתה בגלות המר הזה מכל הצדדים, הוא בבחינת תולעת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, מה תולעת אין כחו אלא בפה, כך ישראל אין כחם אלא בפה. ועל זה עקר סמיכתנו ותקנתנו ותולתנו. וזה בחינת שני תולעת, בחינת הדבור פה, שהוא עקר ההתחזקות והעזות של ישראל הכשרים בחינת כחוט השני שפתותיך, כי עקר העזות הוא בהדבור שצריכין לידע איך להשיב בעזות דקדושה להאפיקורסים והמתנגדים והחולקים והליצינים בבחינת ודע מה שתשיב וכו'. ולכלי להתבטל בלבם ולכלי להתביש נגדם כלל. וכמו כן זוכין לתורה ותפלה כנ"ל, שכלם תלויים בדבור פה, כי עקר התורה הוא בפה, כמו שנאמר, "כי חיים הם למצאייהם", 'למוציאיהם' בפה כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה. וכן התפלה הוא בפה דיקא בחינת אדני שפתי תפתח. ושם בהדבור עקר העזות דקדושה, בבחינת ועוזו נוראותיך יאמרו וכו'. וכתוב, וגבורתך ידברו. וזה בחינת שני תולעת, בחינת כחוט השני שפתותיך וכנ"ל.

וזה בחינת לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבש שנים, שנאמר בשבח התורה. ומכנה שם כל שבח התורה בבחינת לבושים, כמו שנאמר שם להלן, "מרבדים עשתה לה וכו'" ועל ידי זה, "נודע בשערים בעלה וכו' סדין עשתה ותמכר וחגור וכו' עוז והדר לבושה וכו'". נמצא, שחוט השני שהוא בחינת לבושים, כי מהם עושים לבושים, הם בחינת עזות דקדושה של התורה בבחינת עוז והדר לבושה. ועל ידי זה זוכין להשגות אלקות כנ"ל, כי עקר השגת אלקות הוא על ידי בחינת לבושים, כי זה עקר האמנות והחכמה העמקה של הצדיק האמת הגדול מאד שידוע להלביש את חכמתו הגבה בכמה וכמה לבושים, עד שיכול להורידה ולהכניסה בהנמוכים מאד, עד שגם הם יזכו להשגות אלקות כנ"ל, שזהו בחינת נודע בשערים בעלה, כל חד לפום מה דמשער בלביה, כמו שנאמר בזהר הקדוש, שהוא בחינת השגות אלקות, שאי אפשר לדבר בזה כלל, רק הוא לכל אחד כפום מה דמשער בלביה, שזוכה לזה על ידי הצדיק האמת כשזוכה להתקרב אליו. ועקר ההתקרבות על ידי עזות דקדושה כנ"ל. וזהו שהולך ומבאר שם, עוז והדר לבושה וכנ"ל. וזהו שנסמך שם מיד, פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה, שזהו נאמר על התגלות החסד מתוך התוכחה הנ"ל, שהוא כפי העזות שרואה בכל אחד וכנ"ל. ועל כן נסמך

בְּאֵשׁ; שֶׁשָּׂרְפוּ אוֹתָהּ בְּאֵשׁ עַד שֶׁנִּעְשִׂית אֶפֶר, כִּי עֵקֶר הַתְּקוּן עַל יְדֵי בְּחִינַת אֵשׁ הַנִּי"ל, בְּחִינַת וַיֵּרָא מִלֶּאֱךָ ה' אֵלָיו וַגּוֹ' וְכַנִּי"ל. אֲסִפָּה זֶה בְּחִינַת סְכוּת שֶׁנִּקְרָא "חַג הָאֶסְיִף", כִּי עֵקֶר הַטְּהָרָה מִסְטְרָא דְמוֹתָא, הוּא עַל יְדֵי שְׂמֵעֵלִין אֶת הַד הַנִּי"ל מִהֶסְטְרָא אַחֲרָא וּמְחִיין אוֹתָהּ עַל יְדֵי אוֹר הַפְּנִים שְׂמֵאִיר בְּשֵׁלשׁ רְגָלִים, שֶׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְהַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת וְכַנִּי"ל:

גלוח הלבב ג', אות ה'

פְּרֻשַׁת פְּרָה, הִיא לְטַהַר אֶת יִשְׂרָאֵל מִטְּמֵאת מַת, הֵינּוּ כִּי כְּשֶׂמֶעֱלִין אֶת הַמְּלָכוֹת, בְּחִינַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, מִמְּלָכוֹת הַרְשָׁעָה, מִהֶמֶן עֲמֶלֶק, אִזִּי צְרִיכִין לְטַהָרָה מִזְהֵמַת הַנַּחֲשׁ שֶׁהִיא סְטְרָא דְמוֹתָא, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוֹת הֶמֶן עֲמֶלֶק כִּידוּעַ. וְעַל כֵּן צְרִיכִין אֶפֶר פְּרָה לְהַטְהֵר מִזֶּה. וּפְרָה אֲדָמָה זֶה בְּחִינַת הַתּוֹכְחָה שֶׁל הַמוֹכִיחַ, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל מִעֲוֹנוֹתֶיהֶן. וְזֶה בְּחִינַת אֲדָמָה, בְּחִינַת דִּין, בְּחִינַת תּוֹכְחָה הַנִּי"ל. וְעַל כֵּן הַפְּרָה מְטַהֵר טְמֵאִים, מִטְּמֵא טְהוֹרִים כָּל הָעוֹסְקִין בָּהּ. זֶה בְּחִינַת תּוֹכְחָה שֶׁל מוֹכִיחֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים, שֶׁעַל יְדֵי זֶה הֵם מְטַהֲרִין הַטְּמֵאִים מִעֲוֹנוֹתֵיהֶם וּמְחִזְרִין אוֹתָם בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְכָל הָעוֹסְקִין בַּתּוֹכְחָה נְטֻמְאִין עַל יְדֵי זֶה, כִּי נִתְאַחַז בָּהֶם, חֵס וְשְׁלוֹם, אִיזָה פְּגָם מִעֲוֹנוֹת שֶׁל אֵלּוּ שְׂעוֹסְקִין עִמָּהֶם לְטַהָרֵם וּלְהַשִּׁיבֵם מִעֲוֹנוֹתֵיהֶן. וְזֶה בְּחִינַת פְּרָה אֲדָמָה שֶׁהִיא

לְעוֹז וְהָדָר לְבוֹשָׁה, כִּי עֵקֶר הַתּוֹכְחָה הִיא עַל יְדֵי עֲזוּת דִּקְדוּשָׁה שְׁבֻזָּה תְּלוּי כָּל הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְחֻסֵּד הַנִּי"ל בְּחִינַת וְתוֹרַת חֻסֵּד עַל לְשׁוֹנָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְשִׁכַּל הַנִּי"ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה בָּאִין לְהַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת אֶפְלוּ הַנְּמוֹכִים מְאֹד וְכַנִּי"ל. וְעַל כֵּן שְׂנֵי תוֹלַעַת בְּחִינַת עֲזוּת דִּקְדוּשָׁה, מַחְבֵּר וּמְקַשֵּׁר הָאֲרֻז עִם הָאֲזוּב, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשִּׁכַּל הָעֲלִיּוֹן עִם הַשִּׁכַּל הַתַּחְתּוֹן, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְכַנְּסִין הַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת בְּהַנְּמוֹכִים וְקִטְנִים בְּיוֹתֵר וְכַנִּי"ל. וְכָל זֶה מְשַׁלְּיכִין לְתוֹךְ שְׂרַפַת הַפְּרָה אֲדָמָה, שֶׁשׂוֹרְפִין אוֹתָהּ בְּאֵשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת לַבַּת אֵשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת צְמִצּוּם הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַשִּׁכַּל הַנִּי"ל, כְּמוֹ שְׂמֵבָאֵר שֶׁם בַּתְּחִלַּת הַתּוֹרָה הַנִּי"ל:

כח) וְזֶה בְּחִינַת שְׁחִיטָה, שְׂרַפָּה, אֲסִפָּה, הַנֶּאֱמָר בַּפְּרָה, כִּי עַל יְדֵי כָּל הַנִּי"ל זוֹכִין לְחַתֵּךְ אֶת הָאֲרֵבַע בְּחִינּוֹת מְלָכוֹת הַנִּי"ל מִהֶסְטְרָא אַחֲרָא וּלְהַעֲלוֹתָהּ לְאוֹר הַפְּנִים שְׂבִשְׁלֵשׁ רְגָלִים. וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׁלֵשֶׁת הַתְּקוּנִים הַנִּי"ל, שְׁחִיטָה, שְׂרַפָּה, אֲסִפָּה כְּנֶגֶד בְּחִינַת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים, כִּי שְׁחִיטָה זֶה בְּחִינַת פֶּסַח, שְׂאֵז שׁוֹחֲטִין אֶת הַקְּרֶבֶן פֶּסַח, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר, "וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כָּל קְהַל עַדַּת יִשְׂרָאֵל וְכוּ'". שְׂרַפָּה בְּאֵשׁ זֶה בְּחִינַת שְׁבוּעוֹת, בְּחִינַת וּדְבָרָיו שְׂמַעֲנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ, שֶׁהָיָה בְּשַׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה בְּשְׁבוּעוֹת, שְׂזָה עֵקֶר בְּחִינַת הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת. וְעַל כֵּן כָּל עֵקֶר תְּקוּן הַפְּרָה הִיָּה

שְׁבִדּוֹר כִּי אִם עַל יְדֵי מִתְרַגְּמָן, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּלַמִּידוֹ, שֶׁהֵם מְגַלִּים וּמְבַאֲרִים חֻמָּתוֹ וְתוֹכַחְתּוֹ לְרַבִּים, כִּי בְהֶרֶב הָאָמֶת בְּעֶצְמוֹ אֵין לָהֶם שׁוֹם תְּפִיסָה כָּלֵל כִּי אִם עַל יְדֵי תְּלַמִּידוֹ, וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, עַל פְּסוּק, "בֵּיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם לְדַעַת כָּל אֲנָשִׁי מַעֲשֵׂהוּ". עֵינֵי שָׁם (סִימָן קמ). וְזֶה בְּחִינַת שְׁתַּקּוּנֵי הַפְּרָה אֲדָמָה שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתּוֹכַחָה שֶׁל הַחֻכְם הָאָמֶת לְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעֲוֹנוֹתֵיהֶן נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי סִגְן הַכֹּהֲנִים דִּיקָא בְּחִינַת מִתְרַגְּמָן, בְּחִינַת תְּלַמִּידִים שֶׁל הַחֻכְם הָאָמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת כֹּהֵן גָּדוֹל כִּנ"ל:

בכור בהמה טהורה הלכה ד'

(י) וְזֶה בְּחִינַת פְּרֶשֶׁת פְּרָה אֲדָמָה שֶׁהוּא תַקְפָּה הִירָאָה וְהַדִּינִים, הֵינּוּ עַל יְדֵי הַפְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה נִמְתְּקִין הַדִּינִים שֶׁהֵם סֹטְרָא דְמוֹתָא וְנִמְשָׁךְ יִרְאָה עֲלָאָה שֶׁהִיא בְּחִינַת חַיִּים, בְּחִינַת יִרְאֵת ה' תּוֹסִיף יָמִים. וְעַל כֵּן צְרִיכָה לְהִיּוֹת אֲדָמָה תְּמִימָה, כִּי בְּאִתְרֵי דְתַשְׁכַּח יִרְאָה תַשְׁכַּח שְׁלֵמוֹתָא כְּמָה דְאִתְאָמַר כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאֵיו כְּמוֹ שֶׁאִיתָא בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ (יִתְרוֹ דָּף עט). וְעַל כֵּן מַעֲשִׂיָהּ בַחוּץ כְּדִי לְהַעֲלוֹת כָּל הִירְאוֹת הַנְּפֻלוֹת שֶׁבְעוֹלָם שֶׁנְּפְלוּ לְמָקוֹם שֶׁנְּפְלוּ שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת סֹטְרָא דְמוֹתָא וְכֻלָּם מַעֲלִים וּמִמְתִּיקִים וּמְבַטְלִים וּמְטַהְרִים טְמֵאָת מֵת עַל יְדֵי מִצּוֹת פְּרָה אֲדָמָה שְׁמַעְשִׂיָהּ בַחוּץ דִּיקָא, כִּי פְרָה אֲדָמָה הוּא שְׁכָל נִפְלָא וְעֵלְיוֹן מְאֹד מְאֹד הַנ"ל שְׁמֵשׁ הִירְאָה

מְטַהֵר טְמֵאִים וּמְטַמֵּא טְהוֹרִים, אֲכַל אִף עַל פִּי כֵן שְׁכָרוֹ שֶׁל הַמוֹכִיחַ מְרַבֵּה מִהַפְּסָדוֹ, כִּי אַחַר כֵּף הוּא מְטַהֵר עֶצְמוֹ בְּקַל עַל יְדֵי טְבִילָה וְהַעֲרַב שְׁמֵשׁ לְבַד, אֲכַל הוּא טַהוֹר טְמֵאִים לְגַמְרֵי, שֶׁהִיוּ טְמֵאִים בְּטֵמֵאָת מֵת מִמֵּשׁ, בְּזַהֲמַת הַנְּחָשׁ. וְעַל יְדֵי תוֹכַחְתּוֹ מַחְזִירֵם בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּמְטַהֵר אוֹתָם. וְעַל כֵּן הַפְּרָה נִקְרְאת עַל שֵׁם מֹשֶׁה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה, וְכָל הַפְּרוֹת צְרִיכִין לְקַדֵּשׁ מֵאֲפָרוֹ, מִשָּׁל פְּרָה שֶׁעֲשֵׂה מֹשֶׁה, כִּי מֹשֶׁה רֹאשׁ לְכָל מוֹכִיחֵי אָמֶת, כִּי הוּא הִיָּה עוֹסֵק בְּזֶה הַרְבֵּה, וּמְסַר נַפְשׁוֹ עַל יִשְׂרָאֵל תְּמִיד לְהוֹכִיחֵם וְלְהַחְזִירֵם לְמוֹטָב. וְאִף עַל פִּי שֶׁהִגִּיעַ לְנַפְשׁוֹ פָּגָם גָּדוֹל לְפִי עֲרֻכוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, "לֵךְ רֵד וְכוּ", אִף עַל פִּי כֵן לֹא הִנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ וּמְסַר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבְלֵם כָּל יָמָיו לְהוֹכִיחֵם וְלְהַחְזִירֵם לְמוֹטָב. וְעַל כֵּן הַכָּל צְרִיכִין לְקַבֵּל מִבְּחִינַת פְּרָה שֶׁל מֹשֶׁה, דֵּהֵינּוּ מִתּוֹכַחְתּוֹ הַטּוֹבָה כִּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת שְׁפָרָה אֲדָמָה מִצּוֹתָהּ בְּסִגְן הַכֹּהֲנִים, כִּי הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל זֶה בְּחִינַת הָרַב שְׁבִדּוֹר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, "כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה וְכוּ". אִם הָרַב דּוֹמֶה וְכוּ' (מוֹעֵד קָטָן דָּף יז) וְאִי אֲפָשֶׁר לְקַבֵּל חֻכְמָתוֹ הַגָּדוֹלָה שֶׁל הָרַב שְׁבִדּוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת כֹּהֵן גָּדוֹל, כִּי אִם עַל יְדֵי תְּלַמִּידוֹ הַקְּדוּשִׁים. וְזֶה בְּחִינַת מִתְרַגְּמָן שֶׁהִיוּ נוֹהֲגִים בְּדוֹרוֹת הַקְּדוּמוֹנִים, שֶׁהַחֻכְם הִיָּה דוֹרֵשׁ תְּמִיד עַל יְדֵי מִתְרַגְּמָן, כִּי אִי אֲפָשֶׁר לְקַבֵּל בְּעֶצְמוֹ חֻכְמַת הַחֻכְם הָאָמֶת וְהָרַב

המשתלח שמכפר ביום הכפורים על כלל
עוונות ישראל, הינו כנ"ל:

(כו) כי הִמָּן רָצָה לִפְגֹּם עַל יְדֵי הַפּוֹר
וְהַגּוֹרֵל שְׁלוֹ. בְּהַגּוֹרֵל שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים
שֶׁנֶּתַן הַכֹּהֵן גָּדוֹל עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים
גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לֵה' וְגוֹרֵל אֶחָד לַעֲזָאזֵל
כְּדִי לִכְפֹּר עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא,
כִּי כָּל הָעוֹנוֹת נִמְשָׁכִין מֵעַץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע שֶׁהוּא זֶה־הַמַּת הַנֶּחֱשׁ שֶׁעַל יְדוֹ נִמְשָׁךְ
מִיָּתֵהּ לְעוֹלָם, כִּי עֵקֶר הַבְּחִירָה שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם
הוּא מַחֲמַת שֵׁשׁ טוֹב וְרַע, אֲבָל שֶׁרֶשׁ
הַטוֹב וְהַרַע מֵהִיכָן נִמְשָׁךְ זֶה אִי אֶפְשָׁר
לְדַעַת בְּשֶׁכֶּל אֲנוּשֵׁי בְּשׁוּם אַפֵּן רַק אֲנוּ
מֵאֲמִינִים שֶׁה' יִתְבָּרֵךְ שֶׁהוּא כְּלוּ טוֹב
צִמְצָם עֲצָמוֹ, כְּבִיכּוֹל, בְּחֻקָּהּ נִפְלְאָה
בְּצִמְצוּמִים נִפְלְאִים וְשׁוּנִים עַד שֶׁנִּתְהַוָּה
שֶׁרֶשׁ הַדִּין שֶׁהוּא שֶׁרֶשׁ הַרַע. כְּדִי שִׁיחִיָּה
בְּחִירָה לְאָדָם, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַפִּיר וְלִידַע
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ כִּי אִם עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא כִּידוּעַ,
אֲבָל לְהִבִּין בְּשֶׁכֶּל אֵיךְ נִמְשָׁךְ זֹאת אִי
אֶפְשָׁר לְהִבִּין בְּשׁוּם אַפֵּן. וְאָדָם הָרֹאשׁוֹן
שֶׁרָצָה לִכְנֹס לְדַעַת זֹאת וְאָכַל מֵעַץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע עַל יְדֵי זֶה פָּגַם מְאֹד וְגָרַם מִיָּתֵהּ
לְדוּרוֹת. וּמִיָּתֵהּ הִיא הַפֶּן הַרוּחַ חַיִּים
שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל יְדֵי הַצְּדִיק הָאֲמֵת שֶׁהוּא
בְּחִינַת עֵץ הַחַיִּים שֶׁהוּא מִמְשִׁיךְ הַרוּחַ
חַיִּים מִשְׁרָשׁוֹ מִבְּחִינַת תְּפִלָּה שֶׁהוּא
בְּחִינַת עֵדֶן עֵינַן לֹא רָאֲתָהּ, שֶׁהוּא שֶׁרֶשׁ
הַמְּעִינַן הַיּוֹצֵא מִבֵּית ה' מִבֵּית קֹדֶשׁ
קֹדְשִׁים שֶׁהוּא נִתִּיב לֹא יְדַעוּ עַיִט שְׂאִי

עֲלָאָה דְעֲלָאָה הַנִּ"ל. שְׁעָלֶיהָ נֹאמַר,
אֲמַרְתִּי אֲחַפְּקָהּ וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי. כִּי זֶה
הַשֶּׁכֶּל שֶׁמִּשָּׁם הִירָאָה הַגְּבוּהָה הַנִּ"ל לֹא
יִשִּׁיג כִּי אִם מְשִׁיחַ וְכַנ"ל:

העושה שליח לגבות חובו הלכה ג'

(כה) וְזֶה בְּחִינַת פְּרִשְׁת פְּרָה שְׁקוּרִין
אֲחֵר פּוּרִים, כִּי מִתְחַלְלָה הוּא פוֹר וְאַחַר כֵּן
נַעֲשֶׂה פְּרָה וְכו', כְּמוֹ שֶׁכָּתַב אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ
וְרַבְּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָה בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא (בְּסִימָן
עד). כִּי פְּרָה מְטַהֶרֶת מִטְּמֵאת מַת שֶׁהוּא
הַסְּתַלְקוֹת הַרוּחַ חַיִּים שֶׁנִּמְשָׁךְ מִהַצְּדִיק
וְאֵז שׁוֹלֵט רוּחַ הַטְּמֵאָה שֶׁהוּא רוּחַ שֶׁל
הָרַב דְקִלְפָּה, שֶׁהוּא סְטָרָא דְמוֹתָא, כִּי
רְשָׁעִים בְּחַיִּיָּהֶם קְרוּיִים מֵתִים וּפְרָה
מְטַהֶרֶת מִזֶּה. וְעַל כֵּן הוּא אֲדַמָּה תְּמִימָה
לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל בְּחִינַת עֲשׂוֹ אֲדַמוּנֵי שֶׁהוּא
סְטָרָא דְמוֹתָא, שֶׁהוּא הַרוּחַ דְקִלְפָּה כַּנ"ל,
כִּי אֵין הַדִּין נִמְתָּק אֲלֵא בְּשֶׁרֶשׁוֹ, כִּי צְרִיךְ
הַצְּדִיק הַגָּדוֹל לְהוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ לְתוֹךְ
הַמְּדָה רָעָה שֶׁל הַרְשָׁע שֶׁהוּא הַצְּנוּר שֶׁלּוֹ
לְהַכְנִיעוֹ וּלְבַטְלוֹ כַּנ"ל שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת כָּל
עֲנִין מַעֲשֶׂה פְּרָה וְשַׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְעִגְלָה
עְרוּפָה שֶׁמַּעֲשִׂיהֶם בַּחוּץ, דְּהִינּוּ שְׂיוּצָאִין
לְחוּץ שֶׁשָּׁם יֵשׁ לָהֶם אַחִיזָה וּמוֹרִידִין אֶת
עֲצָמָם לְתוֹךְ הַצְּנוּר שֶׁלָּהֶם שֶׁעַל יְדֵי זֶה
מְכַנְיְעִין וּמְבַטְלִין תַּקְוָה אַחִיזָתָם, שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת פְּרָה אֲדַמָּה שֶׁמְטַהֶרֶת מִטְּמֵאת מַת
שֶׁהוּא עֵקֶר הַטְּמֵאָה שֶׁנִּמְשָׁךְ מִחֻטָּא אָדָם
הָרֹאשׁוֹן וְכֵן עִגְלָה עְרוּפָה שֶׁמְכַפֶּרֶת עַל
הַמַּת שֶׁהוּא הַחֲלָל הַנִּמְצָא וְכֵן שַׁעִיר

חיים יכול כל אחד להמשיך כרצונו לכל מה שהוא רוצה שזה היה בחינת חטא העגל שהצליח מעשה שטן והיה בו רוח חיים, כמו שפרש רש"י שם, הינו כי זה היה עקר הפגם שבגדל הכשפים של הערב רב היו יכולים להמשיך הרוח חיים לכל מה שרצו אפלו לדוממים וצומחים, כי הרוח חיים של הסטרא אחרא גדול בשעתם מאד בבחינת רוח סערה רוח הטמאה עד שיש להם כח להמשיך הרוח חיים לכל מה שרוצים לפי שעה, כי ה' יתברך נתן להם כח כזה בשביל הבחירה, כמו שכתוב, "כי מנסה ה' אלקיכם אתכם וכו'". ומגדל כחם הרע להמשיך הרוח חיים לכל דבר הם כופרים לגמרי כאלו הם ברשותם ויכולים לעשות כל מה שירצו ולמלאות כל שרירות לבם הרע שזה כל פונתם הרעה בכל העבודה זרה שלהם ובכל מיני כפירות שלהם. ופרה אדמה מכפר על כל זה, כי בזה אנו מראין שיש כח לישראל לברר הרוח חיים מתקף הסטרא אחרא שיונק מתקף הדין שהוא בחינת אדמה תמימה, בחינת עשו אדמוני, כי הצדיק בחינת משה יכול להוריד את עצמו גם לשם ולשבר הצנור הרע שלהם שהוא בחינת טמאת מת ולשברו ולהכניעו ולטהר את ישראל על ידי זה דיקא, כי דיקא פרה אדמה מטהרת מטמאת מת, הינו כנ"ל שדיקא על ידי הצנור שלהם מכניעין אותם כנ"ל:

אפשר להשיגו בשום שכל. ואי אפשר לקבל משם כי אם על ידי תפלה ותחנונים שהוא בחינת אמונה ואז זוכין להמשיך מעין החכמה משם לברר פסק ההלכה שעל ידי זה דיקא מבררין עץ הדעת טוב ורע, דהינו שמבררין הטוב מהרע המתר מהאסור וכו', כי עקר הברור הוא על ידי אמונה דיקא שהוא תפלה וכנ"ל. וזה בחינת הגורל של הכהן גדול ביום הכפורים שנתן על שני השעירים שהיו שניהם שוים בקומתם ובמראהם וכו', כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ואי אפשר לבררם לידע מי לה' ומי לעזאזל כי אם על ידי גורל שהוא למעלה מהשכל, כי בהשכל אי אפשר להבין כלל מהיכן נתחלקין הטוב והרע שהם בחינת שני השעירים שבתחלה שניהם שוים לגמרי ואחר כך נתחלקין זה לה' לפני ולפנים וזה לחוץ לגמרי לעזאזל, אבל אנו מאמינים אף על פי שאי אפשר להבין זאת בשכל, אנו מאמינים שהכל מאת ה' צבאות יצאה, כי בחיק יוטל הגורל ומה' כל משפטו שהגורל יוצא מאת ה' מי לה' ומי לעזאזל כפי דרכיו הנפלאים ועל ידי זה דיקא נתברר בחינת עץ הדעת טוב ורע שאי אפשר להשיג מהיכן נמשך הטוב ורע וכנ"ל, אבל המן רצה לפגם בזה, כי הוא כפר ואמר שהגורל במקרה, חס ושלום, והיה מכשף גדול. ואמר שיכול בכשפים ובשמות הטמאה להמשיך הגורל כמו שהוא רוצה, כי אמר שהרוח

אמרתי אֲחַכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי, בְּחֵינֵת הַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת. וְעַל כֵּן הַפְּרָה מְטַהֶרֶת מְטַמְּאֵת מֵת שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל הַטְּמָאוֹת, כִּי הוּא אָבִי אֲבוֹת הַטְּמָאָה, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת עֲמֶלֶק שֶׁהוּא זֶה־מֵת הַנֶּחֱשׁ שֶׁהֵבִיא מִיְתָה לְעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת תְּאוֹת נְאוּף, שֶׁהוּא סֵטְרָא דְמוֹתָא, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, וְאַחֲרֵי־כֵן דְּרַכִּי מוֹת. וְכִמוֹ שִׁכְתוּב, וּמוֹצָא אֲנִי מֵרַמְּתוֹת אֵת הָאִשָּׁה וְכוּ'. אֲשֶׁר מִי שֶׁנּוֹפֵל לְטְמָאָה זֹאת אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְהִטְהָר כִּי אִם עַל יְדֵי הַצְּדִיק הַאֲמֵת שִׂוִּדְע לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו חֶסֶד חֲנֻם מֵהַאוֹצֵר מִתְּנַת חֲנֻם שֶׁהַצְּדִיק מִקְבֵּל מִשָּׁם בְּעֵת שֶׁבִטֵּל מִן הַתּוֹרָה כִּנ"ל. וְזֶהוּ בְּחֵינֵת הַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת בְּכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם כִּנ"ל. וְזֶהוּ בְּחֵינֵת סוּד פְּרָה אֲדָמָה שְׁכָל מַעֲשֵׂיהָ בַּחוּץ שֶׁהִיא בְּחֵינֵת תּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת שֶׁהִיא מְטַהֶרֶת מְטַמְּאֵת מֵת הַנִּי"ל. וְעַל כֵּן הַפְּרָה מְטַהֶרֶת טְמָאִים וּמְטַמְּאָה טְהוּרִים, כִּי הַצְּדִיק כְּשֶׁמִּבְטֵל עֲצֻמוֹ מִן הַתּוֹרָה שְׁעַל יְדֵי זֶה מַחֲזִיהַ כָּל הַפְּשׁוּטִים וְכָל הַרְחוּקִים כִּנ"ל, וּמְטַהֵר אוֹתָם מִטְּמָאָתָם הַגְּדוּלָה כִּנ"ל, אֲבָל אֲצֵל הַצְּדִיק הוּא בְּחֵינֵת בְּטוּל מִן הַתּוֹרָה וְנִקְרָא אֲצֵלוֹ יְרִידָה וְטְמָאָה קִצְתָּ לְפִי עֵרֶךְ גָּדֹל קִדְשָׁתוֹ בְּעֵת שֶׁדְּבוּק בְּהַתּוֹרָה וְכִמוּכֵן בְּדְבָרֵי רַבְּנוֹ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּמִקּוֹם אַחַר (בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא סִימָן ל"ח) בְּהַמְאָמֵר הַמְּתַחִיל לְפַעְעִמִּים הַצְּדִיק נוֹסֵעַ וְכוּ', שֶׁמָּה שֶׁהַצְּדִיק מוֹרִיד עֲצֻמוֹ לְפַעְעִמִּים לְעִסֵּק עִם הָעוֹלָם הוּא בְּחֵינֵת יְרִידָה אֲצֵלוֹ לְפִי שְׁעָה, אֲךָ אַחַר כֵּךְ חוֹזֵר וְעוֹלָה

וְעַל כֵּן עָשׂוּ הַעֲגָל שֶׁל זֶה־ב, כִּי זֶה־ב מִצְּפוֹן יֵאָתֶה וְרָצוּ לְפָגֵם בְּבְחֵינֵת רוּחַ צְפוֹנִית הַנִּי"ל עַל כֵּן עָשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זֶה־ב דִּיקָא, אֲבָל מִשֶּׁה שָׁבַר וּבִטֵּל אוֹתוֹ וְהֶעֱקָר עַל יְדֵי תְּפִלָּה, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, וַיַּחֲל מִשֶּׁה". וְכִנ"ל וְעַל יְדֵי זֶה חוֹזֵר וְהַמְשִׁיךְ קְבֵלַת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ, דְּהֵינּוּ הַלוּחוֹת שְׁנִיּוֹת, הֵינּוּ כִּנ"ל שֶׁעֵקֶר הַתְּקוּן עַל יְדֵי תְּפִלָּה שְׁעַל יְדֵי זֶה מְבָרְרִין דֵּינֵי הַתּוֹרָה בְּאֲמַת שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת קְבֵלַת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ שֶׁמִּשָּׁם הָרוּחַ חַיִּים דְּקִדְשָׁה וְכִנ"ל:

מתנה הלכה ג'

(יב) וְזֶה בְּחֵינֵת פְּרַשְׁת פְּרָה שְׁקוּרִין אַחַר פּוּרִים, כִּי פְּרָה כָּל מַעֲשֵׂיהָ בַּחוּץ שֶׁזֶה בְּחֵינֵת מַה שֶׁהַצְּדִיק מִתְּבַטֵּל לְפַעְעִמִּים מִן הַתּוֹרָה וַיּוֹצֵא מִבֵּית קִדְשָׁתוֹ וּמִדְּבַר עִם הָעוֹלָם עֶסְקִי חַל וּבְזֶה דִּיקָא הוּא מְקַרְבֵּם לַה' יְחֻבְרָךְ כִּנ"ל. כִּי כָּל הַקְּרִבְנוֹת מַעֲשֵׂיהֶן בְּפָנִים בְּתוֹךְ הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁשָּׁם הַתְּגַלּוֹת הַקִּדְשָׁה, אֲבָל פְּרָה מַעֲשֵׂיהָ בַּחוּץ, זֶה בְּחֵינֵת בְּטוּלָה שֶׁל תּוֹרָה הַנִּי"ל, כִּי הַתּוֹרָה הוּא בְּחֵינֵת בַּיִת, בְּחֵינֵת בַּיִת דְּבִרְאשִׁית, בְּחֵינֵת רֹאשׁ בַּיִת, וְכִשְׁבִּטְלִין מִן הַתּוֹרָה זֶהוּ בְּחֵינֵת שִׂוִּצְאִין לַחוּץ, אֲבָל הַצְּדִיק הַאֲמֵת אֶפְלוֹ בְּשַׁעָה שֶׁבִטֵּל מִן הַתּוֹרָה מַחֲזִיהַ עֲצֻמוֹ עִם הַתּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת וְכוּ' כִּנ"ל. וְזֶהוּ בְּחֵינֵת פְּרָה שְׁכָל מַעֲשֵׂיהָ בַּחוּץ, בְּחֵינֵת בְּטוּלָה שֶׁל תּוֹרָה כִּנ"ל שֶׁהִיא בְּחֵינֵת תּוֹרָה הַנְּעֻלְמָת. כִּי פְּרָה אֲדָמָה נִעְלָם מֵעֵין כָּל, כְּמוֹ שִׁכְתוּב,

הָאֵרֶת הַמְקִיפִין הַנִּלְשָׁעַל יָדָם נִשְׁלָם
הַדַּעַת כַּנִּלְשָׁעַל, עַל יְדֵי זֶה נִטְהָרִין מִכָּל
הַטְּמָאוֹת, כְּמוֹ שִׁכְתָּב רַבְנֵי שָׁם עַל הַפְּסוּק
לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹקִים וְכוּ', שֶׁעָקַר
הַטְּהָרָה עַל יְדֵי תְנוּעַת הַשִּׁכְל. כִּי עַל יְדֵי
תְנוּעַת הַשִּׁכְל שֶׁלְהִבְתֵּי הַלֵּב עוֹלָה מֵאֲלִיָּה
וְעַל יְדֵי זֶה נִטְהָר הַלֵּב, עֵינֵי שָׁם בְּמֵאֲמָר
הַנִּלְשָׁעַל וּבְמֵאֲמָר הַמִּתְחִיל לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי
אֱלֹקִים (סִימָן קנו) הַשִּׁינָי גַּם כֵּן לְמֵאֲמָר
הַנִּלְשָׁעַל. וְזֶה בְּחֵינֵת שְׂרֵפֶת הַפְּרָה, בְּחֵינֵת
שֶׁלְהִבְתֵּי הַלֵּב שֶׁנִּתְחַמֵּם וְנִבְעָר הַלֵּב עַל יְדֵי
הַשְּׂגַת הַמְקִיפִים שֶׁעַל יָדָם נִשְׁלָם הַדַּעַת,
וְכָל הַמְקִיפִים נִמְשָׁכִין מִבְּחֵינֵת מְקִיפִים
עֲלִיוֹנִים שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִבְיֵנָם כִּלְלֵם שֶׁהֵם
בְּחֵינֵת פְּרָה אֲדָמָה, בְּחֵינֵת חֻקַּת הַתּוֹרָה
כַּנִּלְשָׁעַל. כִּי עָקַר הַטְּמָאָה הִיא טְמֵאָת מֵת וְזֶה
מִחֲמַת הַסְּתַלְקוֹת הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא אֹר
הַפְּנִים שֶׁהִיא בְּחֵינֵת הַשִּׁכְל, כִּי הַשִּׁכְל הוּא
הַנִּשְׁמָה שֶׁמְחִיָּה הַגּוּף בְּבְחֵינֵת הַחֻקָּה
תְּחִיָּה וְכַמוּכָא בְּמָקוֹם אַחֵר. וְכַשֶּׁמְסַתְּלָק
הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא הַשִּׁכְל נִשְׁאָר הַגּוּף טְמֵא,
כִּי עָקַר הַטְּהָרָה עַל יְדֵי הַשִּׁכְל כַּנִּלְשָׁעַל (וְזֶה
בְּחֵינֵת שְׁבַעַת יְמֵי אֲבֻלוֹת חֹס וְשִׁלוֹם, הַמוּכָא שָׁם
בְּמֵאֲמָר הַנִּלְשָׁעַל, עֵינֵי שָׁם כְּדֵי לְהַעֲלוֹת הַנִּשְׁמָה לְאוֹר
הַפְּנִים מֵאֲחֵר שֶׁנִּפְרָדָה מֵהַגּוּף, עֵינֵי שָׁם). כִּי גּוּף
וְנִפְשָׁה הֵם בְּחֵינֵת פְּנִימֵי וּמְקִיפֵי, כִּי הַגּוּף
אֶפְשָׁר לְהִבְיֵנוּ בַשִּׁכְל, אֲבָל הַנִּשְׁמָה אֵי
אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגָהּ, כִּי גּוּף וְנִפְשָׁה הֵם בְּחֵינֵת
עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא, בְּחֵינֵת פְּנִימֵי
וּמְקִיפֵי. וְעָקַר טְהָרַת הַגּוּף וּקְדוּשָׁתוֹ הוּא עַל
יְדֵי הַשִּׁכְל בְּחֵינֵת הַנִּשְׁמָה שֶׁהוּא בְּחֵינֵת

לְמִקּוּמוֹ, אֲבָל לְהַעֲלוֹם הוּא עוֹשֶׂה טוֹבָה
לְעוֹלָם וְכוּ'. וְזֶהוּ בְּחֵינֵת פְּרָה שֶׁהוּא
בְּחֵינֵת בְּטוּלָה שֶׁל תּוֹרָה שֶׁל הַצַּדִּיק הָאָמֵת
שֶׁהוּא מְטַמֵּא טְהוֹרִים וּמְטַהֵר טְמֵאִים, כִּי
אֲצֵל הַצַּדִּיק נִחְשָׁב זֶה הַבְּטוּל לְבְּחֵינֵת
טְמָאָה קִצָּת לְפִי שְׁעָה וְאַחֵר כֶּף מְטַהֵר
עֲצָמוֹ מִיָּד, כִּי הַטְּמָאָה שֶׁהַפְּרָה מְטַמָּאָה
אֵת הָעוֹסְקִים בָּהּ הוּא רַק לְפִי שְׁעָה עַד
הָעָרֵב, אֲבָל הוּא מְטַהֵר אֵת הַטְּמֵאִים
בְּטְמָאָה גְדוּלָה מְאֹד שֶׁהוּא טְמֵאָת מֵת,
שֶׁהוּא טְמָאָה חֲמוּרָה, וְהוּא מְטַהֵר אוֹתָם
לְעוֹלָם עַל יְדֵי בְּחֵינֵת פְּרָה שֶׁמְעַשִּׂיָּה
בְּחוּץ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת בְּטוּלָה שֶׁל תּוֹרָה זֶהוּ
קְיוּמָה וְכוּ' כַּנִּלְשָׁעַל:

אֶפְטֵרוֹפּוֹס הַלְכָה ב'

(יא) וְזֶה בְּחֵינֵת מַה שֶׁקוֹרִין פְּרִשֵׁת פְּרָה
אַחַר פּוֹרִים, כִּי פְרָה אֲדָמָה הוּא חֻקָּה וְזֶה
בְּחֵינֵת מְקִיפִים הַנִּלְשָׁעַל שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִבְיֵנָם
שֶׁהֵם בְּחֵינֵת חֻקַּת הַתּוֹרָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְהִבִּין טַעַם הַדְּבָר כְּמוֹ פְרָה אֲדָמָה
שֶׁמְטַמֵּא טְהוֹרִים וּמְטַהֵר טְמֵאִים. וְזֶה
בְּחֵינֵת חֵיב אֲנִשׁ לְבִסּוּמֵי בְּפוֹרִיָּא עַד דְּלֵא
יָדַע בֵּין אֲרוּר הֶמֶן לְבָרוּךְ מְרֻדְכִי, זֶה
בְּחֵינֵת מְקִיפִים הַנִּלְשָׁעַל שֶׁמְאִירִין בְּפוֹרִים
כַּנִּלְשָׁעַל וְעַל כֵּן אַחֵר פּוֹרִים שֶׁמְאִירִין אֲז
הַמְקִיפִים הַנִּלְשָׁעַל כַּנִּלְשָׁעַל קוֹרִין אֲז פְרִשֵׁת פְּרָה
שֶׁהִיא גַּם כֵּן בְּחֵינֵת מְקִיפִים הַנִּלְשָׁעַל, כִּי הִיא
חֻקַּת הַתּוֹרָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין כַּנִּלְשָׁעַל. וְעַל
כֵּן פְרָה אֲדָמָה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת מְקִיפִים
הַנִּלְשָׁעַל מְטַהֵר מְטַמֵּא מֵת כִּי עַל יְדֵי

שאי אפשר להבינו מזה בעצמו מאירין המקיפים וזוכה שיתגלה לו הארת השכל מה שאפשר לאנושי להבין ועל ידי זה נטהר הלב כנ"ל. וזה בחינת פרה אדמה שכל מעשיה שבעה שבעה כנגד שבעת הנרות כנ"ל שעל ידי זה נמשך הארת השכל ועל ידי זה נטהרין מכל הטמאות, כי עקר הטהרה על ידי תנועת השכל, עין שם:

עי' ליקוטי הלכות הל' פקדון ה"ד מאות כ"א שם מבואר סמיכות פרשת פרה {חוקת} לפרשת קרח המבואר גם לעיל בהל' נט"י לסעודה ה"ו שייכותיה לפורים

שובר הלכה ג'

(יג) ועל כן קורין פרשת פרה אחר פורים קדם פסח כי כל ענין פורים ופסח הוא להכניע עמלק ופרעה שהם בחינת פגם הזכרון כי פרעה הוא בחינת כח המדמה שפוגם בזכרון ועמלק גרוע יותר כי הוא בחינת הרע עין בעצמו שהוא עקר פגם הזכרון וכמבאר מזה במקום אחר (בהלכות תלמוד תורה עין שם). ועל כן מלחמה לה' בעמלק מדור דור כי אינו נכנע לגמרי כי אם בדורו של משיח שיבוא במהרה בימינו כי הרע עין אי אפשר להכניע ולבטל כי אם על ידי מלכות משיח כמבאר בהתורה הנ"ל. ועל

מקיפים הנ"ל, שהם בחינת רוח הקדש, שהם בחינת טהרת הלב כנ"ל:

ועל כן פרה אדמה, שהיא בחינת מקיפים הנ"ל, היא מטהרת מטמאת מת ועל כן כל מעשי הפרה שבעה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שבעה כהנים שבעה כפוסין וכו'. זה בחינת שבע הנרות המבארין שם שעל ידם ממשיכין השכל מאור הפנים הנ"ל, עין שם. כי אדם הראשון פגם במקיפים עליונים הנ"ל שאי אפשר להבינם שמזה נמשכין כל המבוכות כמו הדיעה והבחירה כנ"ל. וזה בחינת עין הדעת טוב ורע, דהיינו לידע טוב ורע, שהוא בחינת הבחירה איך הוא בהדיעה, ומחמת שפגם בזה נאמר, כיום אכלך ממנו מות תמות. ועל כן על ידי פרה אדמה חקת התורה שמטהרת טמאים ומטמא טהורים על ידי זה מטהרין ומבטלין טמאת מת על ידי שמאמינין בבחינת חקת התורה, דהיינו במקיפים עליונים הנ"ל שאי אפשר להבינם ואז מאירין המקיפים ונמשך הארת השכל ומזה נמשך כל הטהרות כנ"ל, כי הא בהא תליא, כי צריך כל אחד ואחד להמשיך לעצמו הארת השכל, דהיינו להכניס המקיף לפנים. אבל המקיפים עליונים שאי אפשר להשיגם אסור לו לכנס לשם רק לסמך על אמונה. וכשרוצה לחקור שם חס ושלום, נתבטל השכל לגמרי ונאמר על זה, כי כיום אכלך וכו', אבל כשמאמין שאלו החקירות הם בשכל המקיף העליון

רבותינו זכרונם לברכה שימי הפורים לא יבטלו לעולם כי נתגבר אז הזכרון דקדשה יותר ויותר כנ"ל. ועל כן אחר פורים קורין פְּרֵשֶׁת פְּרָה שהיא מטהרת מטמאת מת שהיא בחינת שכחה שעל ידי זה יכולין לעשות הקרבן פסח ונגאלין מפרעה ומצרים שהם גם כן בחינת פגם הזכרון כנ"ל:

ידח האיתנים - סימן י'

וזה שארז"ל למה נסמכה פרשת פרה לפרשת מיתת מרים לומר לך וכו' כך מיתת צדיקים מכפרת כי הצדיקים במיתתם דייקא ממתיקין הדינים בשרשם ומבטלין עי"ז סטרא דמותא שזה ג"כ בחי' טהרת הפרה אדומה כידוע.

כן צריכין לזכר מעשה עמלק ולבלי לשכח כי עקר הכנעת המן עמלק הוא על ידי הזכרון כנ"ל וזהו בחינת והימים האלה נזכרים ונעשים וכו' (אסתר ט) כנ"ל. ועל כן המן הפיל פור שהוא בחינת שכחה כמובא ובקש להשמיר וכו' להגביר סטרא דמותא חס ושלום כי הוא עקר זהמת הנחש בחינת המן העץ כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. וה' יתברך הפר מחשבתו והשיב לו גמולו בראשו ונתהפך מהפך אל הפך כי לא די שלא פעל מחשבתו להשפית את התורה ועלמא דאתי חס ושלום אדרבא זכו ישראל אז להגביר את הזכרון דקדשה יותר ויותר בבחינת קימו וקבלו שקבלו אז את התורה מחדש שהוא בחינת זכרון דקדשה והימים האלה נזכרים לעולם כמו שכתוב (שם) וזכרם לא יסוף ודרשו